

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

*Most ti is szomorkodtok,
de újra látalak majd titeket,
a szívetek örülni fog,
és örömtöket
nem veszi el tőletek senki.
(Jn 16,22)*

Fotó: Zoller Dávid

TARTALOM

Ha a búzaszem el nem hal	1	Együtt az úton – szinodalitás	10	Megalakult a Nagymarosi	
Szomorúságotok öröme fordul	3	Együtt vagyunk Egyház	12	Teremtésvédelmi Kör	17
A bűnbocsánat szentségének		Beszámoló a házasság hetéről	14	Gyerekeknek	18
örömteli üzenete	4	Karítász napok,		Ifiseknek	20
Jézus szíve minden irgalom forrása	5	egy résztvevő tollából	15	Könyvespolc	21
Számodra mit jelent?	6	Alina és John Paul az iskolánk		Receptek	22
„Közétek helyezem hajlékomat...”	8	távol-keleti gyermekei!	16	Egyházközségünkben történt	23
				Közérdekű	24

BEVEZETŐ

Vajon hol születik az öröm? Az otthonunkban, a pénztárcánkban, a munkahelyünkön, az iskolánkban, az utcán, a hegyekben...? Hol születik az öröm? Bennünk, a szívünkben! Ezért magunkat kell felkészíteni, megtisztítani, hogy helyet adjunk neki. A húsvéti időszak alatt imáink, kereszttűjaink, elmélkedéseink alatt találjuk meg Jézust, az ő hangját, kezét, útmutatását. Miénk a felelősség, de a megoldás is. „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld. 4, 23)

Az öröm megélése már kinyit bennünket. Ösztönöz, hogy osszuk meg másokkal a családban, a környezetünkben, közösségeinkben. Mikor együtt éljük át, együtt örülünk, mindenki szívében fény gyúlik, előkerül sok-sok „búza” Jézus mindenhol ott van, velünk tart, megvár, hív. „...és örömtöket senki sem veheti el tőletek.” (Jn 16, 20-22)

Így készülünk és még inkább így élünk, hálás szívvel, dolgos, igaz életet!

„Mert az Isten kenyeré a mennyből száll le, és életet ad a világnak. [...] Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki én bennem hisz, nem szomjazik meg soha.” (Jn 6, 33-35)

Dán Ildikó

HA A BÚZASZEM EL NEM HAL

(Jn 12,24)

A Covid járvány mindannyiunkat megpróbált. Túl sok próbát kellett átélni családban, iskolában, egyházban. Újra kell kezdeni. De hogyan? Az evangéliumból erőt meríthetünk.

Csodás titok, mi történik a bensőnkben. Mindnyájunkban van egy különös hely, ahol Isten beszél hozzánk: bátorít, készítet, hív, hogy azt tegyük, ami helyes és igaz. Világunk egyáltalán nem kedveli ezt a belső hangot. Azt üzeni, hogy győződnöd kell, jobbnak kell lenned, mint a másik, sőt, a legjobbnak kell lenned, kell, kell! Az evangélium azt üzeni: „Ha a búzaszem nem hull a földbe, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.” (Jn. 12.) Az élet a búzaszemben van, de külsejét nagyon kemény héj védi. Amikor valamit görcsösen akarunk, amikor a szerepeink megfojtanak minket, akkor a külső héj még nem halt el.

„Ha el nem hal...” - milyen halál ez, mit értsünk alatta? A héj felhasadását, ami a talajban lévő nyirkosság, hőmérséklet és más egyebek együtműködése folytán következik be. A héj egyszer csak meghasad és a búza nőni kezd. Nem az a kérdés, van-e benne élet, hanem az, hogy a külső héj felrepedt-e? Az írás így folytatja: „Aki szereti életét, elveszíti azt, és aki megveti életét ebben a világban, megmenti azt az örök életre.” Az Úr itt arra mutat rá, hogy a külső héj a saját életünk, a szerepeink, az elképzeléseink és ügyeskedéseink, a formások. A belső élet pedig az Isten élete bennünk. Ha a külső töretlenül ép marad, akkor a belső sohasem lesz képes megmutatkozni, és sohasem lehetünk közösségünk áldására. Az Úr vágya az, hogy áldására legyünk a világnak. De ehhez fel kell hasítani a búzamazag héját. Ha „felemeljük sorompóinkat”, ha nem rejtőzünk formáságaink mögé, ha odaáldozzuk magunkat mások szolgálatára, akkor az élet növekszik bennünk és körülöttünk.

„Aki követni akar, vegye föl keresztjét, és úgy kövessen engem”. (Mt. 16,24) Mit jelent a kereszt? Ha jól értelmezzük a keresztet, akkor látnunk kell, hogy megrepeszi „a búzamazag héját.” A keresztnek meg kell tisztítania mindent, ami a külső emberünkkel összetartozik: vélekedéseinket, módszereinket, okosságunkat, önszeretetünket. Ez nyilván nem azt jelenti, hogy mindent felejtünk el, hanem hogy minden szándékunkat, tettünket gyökerezteszük belé, hogy megtisztuljanak, egészen a tudatalatti világunkig, az érzelmeinkkel, vágyainkkal együtt.

Miért van az, hogy egyesek változatlanok maradnak, annak ellenére is, hogy Isten éveken át foglalkozott velük? Vannak egyéniségek, akiknek erős akaratuk van, mások-

nak erős érzésviláguk, megint másoknak erős észbeli képességeik. Miért van mégis, hogy sok év után is vannak, akik ugyanazok maradnak? Sokszor panaszkodunk, Ő pedig ezt mondja: „Naponkénti megpróbáltatásaid vannak a legnagyobb hasznodra. Sokan nem látják meg az én kezemet a dolgaik mögött. Nem ismerik fel, hogy én vagyok, és minden körülményükben jelen vagyok.”

Ezért nincs világosságuk, és csak azt látják, hogy az emberek szembeszegülnek velük. Panaszkodnak, hogy szinte lehetetlen a helyzetüket elviselni, hogy olyan éretlenek az emberek, és hogy mindenben a körülmények a hibásak. Így ők megmaradnak a sötétségben és kétségbeesésben. Bárcsak meglátnák, mi az, ami az Ő kezéből jön; hogy letérdelnének és azt mondanák neki: Te vagy mindezekben. Ahhoz ugyanis, hogy kiüresítsük magunkat, nem kell másra gondolnunk, csak Istenre, és az evangéliumban kinyilatkoztatott gondolatait kell magunkévá tennünk. Nem kell ehhez mást cselekednünk, mint megtenni az övét, amit a jelen pillanat mutat meg nekünk. Ahhoz, hogy megsemmisítsük rendetlen érzéseinket, elég, ha az iránta való szeretet van a szívünkben és szeretjük felebarátainkat, megosztva velük vágyainkat, gyötrelmeinket, problémáinkat, örömeinket. Ha mindig „szeretet” vagyunk, akkor – anélkül, hogy észrevennénk – Ő él bennünk.

„Vegye föl keresztjét”. „A kereszt az a szükséges eszköz, amelynek segítségével az isteni átjárja az emberit, és az ember – fölemelkedve e világ országából a Mennyei Országába –. teljesebben részesedik Isten életében. De szükséges „fölvenni keresztünket”. Reggel ennek várásával kell ébrednünk, tudva, hogy csak általa jutnak el hozzánk azok az ajándékok, amelyeket a világ nem ismer: az a béke, az az öröm, a mennyei dolgoknak az az ismerete, amelyről a legtöbb ember nem is tud. A kereszt ... olyan mindennapi dolog. Olyan hűséges, hogy egy nap találkájáról sem hiányzik. Elég lenne fölvenni, hogy szentté tegyen bennünket.” - írja Chiara Lubich.

Tóth Árpád írja az „Isten oltó-kése” című versében:

„Tudom és érzem, hogy szeretsz:

Próbáid áldott oltó-kése bennem

Téged szolgál, mert míg szívembe metsz,

Új szépséget teremni sebez engem”.

Az Ószövetségben éppen Jákobnál látjuk, hogy tusakodik bátyjával már az anyja méhében. Ravasz, furfangos és csaló volt. Élete mégis tele volt bánattal és szomorúsággal. Róla igazán elmondható, hogy élettörténete egy Isten által megtisztított, megharcolt ember története. Végül is

Jákob átalakult. Utolsó néhány évében teljesen átlátszó volt. Milyen világosak voltak leszármazottainak adott áldásai! Több évtizeden át munkálkodott Isten Jákob életében, még elérte azt az eredményt, hogy Jákob külső emberének önállósága összetört. Öregkorára gyönyörűvé vált az arcképe. Mindegyikünkben megvan ugyanez a jákobi természet. Egyetlen reményünk, hogy Isten oltókése bennünk is hatékonyan működik, olyan mértékben tisztítva külső emberünket, hogy a belső ember előjölessen és láthatóvá legyen.

Jézus egyik példázatában a világban elvetett magokhoz hasonlította Isten országának gyermekeit. Ezzel azt adta tudtunkra, hogy Isten országának polgáiraiként a világban van a helyünk, a konkoly kellős közepén. A konkolyt nem gyomlálhatjuk, csak a tiszta búzát öntözhetjük. Amit öntözünk, az növekszik: bennünk és közöttünk. Jézus mondta: „Isten országa köztetek van” (Lk 17,21.) Isten országát kovászhoz, sóhoz, magokhoz és lámpás fényéhez hasonlította. A kovász mindent átjár, ahogyan a só is. A magok kicsíráznak, a lámpás pedig világít még a legsötétebb veremben is, és mindez egyetlen hang nélkül történik! A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy Isten országának polgárai egyszerűen mások, mint a többiek, mert hagyják Isten erejét működni magukban. Ha észreveszik, hogy megbántottak valakit, akkor abbahagyják, amit csináltak – még ha éppen Istent dicsőítették is – és igyekeznek kibékülni az illetővel. Kordában tartják haragjukat. Állják a szavukat és nagylelkűek, még az ellenségeiket is szeretik.

„Ha a búzaszem el nem hal.” A halál és az élet misztériumát ünnepeljük ebben az időben, a húsvét, a feltámadás napjaiban. Ez az a titok, amelyet Jézus első tanítványa, Mária is teljesen átélt. A keresztlábánál arra kapott meghívást, hogy „elveszítse” azt, ami számára a legértékesebb volt: isteni gyermekét. Abban a pillanatban viszont,

pontosan azért, mert elfogadta Isten tervét, számtalan gyermek édesanyja, a mi édesanyánk is lett. Jézus végtelesen szenvedése által – ez a mi megváltásunk ára – mindenben közösséget vállalt velünk. A végsőig szeretett. Jézus elhagyatottságában elveszti még azt a köteléket is, ami az Atyához fűzi. Ez a kötelék a Szentlélek, amit azért veszít el, hogy nekünk adja. Lelkében még borzalmasabb a Szentlélek elvesztése által okozott fájdalom, (belső kereszt) mint a külső keresztből származó fájdalom. Az Atyától való elhagyatottság, elszakadás borzasztó érzését azért szenvedte el, hogy újra egyesítsen minket Istennel és egymással.

A szeretet „hasonlító erő”. Ha szeretünk valakit, hasonlóvá akarunk válni hozzá. Ha szeretjük Jézust, és követni akarjuk Őt, osztozni akarunk az Ő fájdalmában is. Törekednünk kell arra, hogy a köztünk lévő szeretetet megtartsuk, akár annak árán is, hogy meg kell halnunk egymásért. A lényeg az, hogy a „búzaszem elhaljon”. Fontos, hogy ne az én akaratom valósuljon meg minden áron, hanem tudjak lemondani a másik javára szeretetből. Ha ez meg tud köztünk valósul-

ni, Isten akkor tudja csodálatosan megáldani közös munkánkat. Így juthatunk el a szenvedés misztériumától a dicsőséges feltámadásig, és így lesz értéke a hétköznapi csendes, türelmes vagy éppen mozgalmas idejének.

Csáki Tibor atya

SZENT ÁGOSTON: LÉLEGEZZ BENNEM, SZENTLÉLEK

*Lélegezz bennem, Szentlélek,
hogy arról gondolkodjam, ami szent.
Írányíts engem, Szentlélek,
hogy azt cselekedjem, ami szent.
Vezess engem, Szentlélek,
hogy azt szeressem, ami szent.
Erősíts meg engem, Szentlélek,
hogy megóvjam, ami szent,
és óvj meg engem, Szentlélek,
hogy sose veszítsem el, ami szent.*

Szomorúságotok örömmé fordul (Jn 16,20–22)

Már a harmadik olyan húsvétra készülünk, amelyet beárnyékol a Covid-járvány. 2020 tavaszán még arra gondoltunk, hogy egy év múlva már túl is leszünk rajta. Ebben a reménységben egy évvel elhalasztották az olimpiai játékokat, mi pedig elhalasztottuk a Budapesti Eucharisztikus Kongresszust. Sajnos a járvány újabb és újabb hullámát kellett megtapasztalnunk. Mikor lesz vége? Persze jönnek az újabb kérdések is: és utána már minden a régi kerékvágásban fog folytatódni? Utána már nem lesz semmi probléma? Nem jön újabb járvány? És egyáltalán: az ember életének mi a valós távlata? Szerencse dolga talán? És ennyi? Sorra jönnek a kérdések: hova születtünk, melyik világtájr, a történelem melyik korszakába, milyen családba? Az életünkben voltak-e háborúk, járványok, természeti katasztrófák, balesetek? Mi most egészen más körülmények között élünk, mint a szüleink, nagyszüleink. Minket nem fenyeget „malenkij robot”, kitelepítés, éhezés, munkanélküliség. Akkor nem is kell számolnunk nehézségekkel, krízishelyzetekkel, próbatételekkel? A tudatunk mélyén tisztában vagyunk azzal, hogy kereszttutak minden ember életében előbb-utóbb előfordulnak. A napi tapasztalatunk is az, hogy egy betegség, haláleset mindig váratlanul érkezik. Azzal is tisztában vagyunk, hogy születésünktől kezdve egymást követik a nehéz időszakok: amikor a kicsinek a foga jön, amikor érkezik az újabb kistestvér, amikor óvodába kell menni, majd iskolába, új és új környezetet kell megszokni, amikor vizsgára kell készülni, felvételire, amikor új munkahely jelent kihívást, amikor lakást kell tatarozni, amikor „minden összejön”, amikor megromlik a kapcsolat a családban, munkahelyen, amikor mosolyszünet van, és így tovább. Mindegyik esetre érvényes az a vágy, hogy mikor leszünk túl rajta, mikor oldódik meg egy feszült helyzet? A nehéz helyzet mindig elkedvetlenít, szomorúvá tesz. Ilyen értelemben olvassuk a szentírási mondatot: „az asszony is szomorú, amikor szül, mert eljött az órája”.

Kétségtelen, hogy mindezt eddig is tudtuk, de talán a járvány döbbsen rá arra, hogy a betegség (és a halál) nem válogat. Nem lehet pénzért, származásért, összeköttetésért megváltani a mentességet, „kiügyeskedni” az életet.

Gyerekekkel sokat kirándultam. Hegyi utakon kerékpároztunk. Meredek úton toltuk a bicikliket. A gyerekek fáradtak voltak, nyöszörögtek. Én csak bíztattam őket: a következő kanyar után már lejtőhöz értünk. Ha szemből jöttek turisták, megkérdeztük, hogy mire számíthatunk. Bátorítást adott az ő tapasztalatuk. Ők már tudták, hogy mikor következik a könnyebb út. Ezzel a biztatással már valóban könnyebb volt tovább menni.

Húsvétra készülünk. Jézus Krisztus feltámadása az a távlat, az a fény, amely erőt ad a jelenlegi küzdelmeinkhez. Jézus velünk és értünk járta a kereszttutat. Vigasztalást és erőt ad az a tudat, hogy ő önként vállalta a sorsunkat, mindenben osztozott, ami nekünk nehéz, hogy elvezessen minket is a húsvéti hajnal fényéhez. Meg akar győzni bennünket arról, hogy a szenvedés, a küzdelem a végleges szabadduláshoz, békéhez, boldogsághoz vezet. Ő már végigjárta és onnan jött vissza, hogy megvigasztaljon. Ezért mondja az apostoloknak, hogy „szomorúságotok örömmé változik. Az asszony is szomorú, amikor szül, mert elérkezett az órája. Amikor azonban megszületik a gyermeke, azon való örömeben, hogy ember született a világra, nem gondol többé a gyötrelmeire... akkor majd örül a szívetek, és örömtöket nem veheti el tőletek senki”. (Jn 16,20-22)

Ilyen értelemben hallgatjuk, és csak ilyen értelemben hallgathatjuk a „hegyi beszéd” ígéreteit, „boldogmondásait”, amelyekben Jézus tényként állítja: „boldogok vagytok ti szegények, akik éheztek, akik sírtok, akiket üldöznek, akiket bántanak, mert nagy jutalomban részesültök”. (Lk 6,20) Ez azt jelenti, hogy minden életnek, élethelyzetnek van reménye. A sorsunk, az egész életünk csak a föltámadás ígéretében kap értelmet, reményt. Minden nehéz helyzet, sötét, borús nap után, minden kereszttút után „kiderül az ég”.

„Ne féljete!” Jézus biztatása azt jelenti, hogy ismeri a sorsunkat. Személyesen, egyenként figyelemmel kíséri az utunkat. Számíthatunk rá. Hisszük, hogy mindnyájan fontosak vagyunk neki. „Veletek vagyok”. Ha így imádkozunk, ha így olvassuk szentírási mondatait, mindig kapunk vigasztalást, erőt, reményt. Az emmauszi tanítványokkal kérjük: „Maradj velünk!”

Beer Miklós atya

A BŰNBOCSÁNAT SZENTSÉGÉNEK ÖRÖMTELI ÜZENETE

A bűnbocsánat az Úr hatalmas ajándéka. Ez által a szentség által visszanyerjük a kegyelmet, ami visszavezet minket Isten szeretetének otthonosságába. „Ha azt állítjuk, hogy nincs bűnünk, saját magunkat vezetjük félre, és nincsen meg bennünk az igazság.” (Jn,1,8)

A gondolkodásmódunk, cselekedeteink nem mindig helyesek, nem mindig felelnek meg Isten akaratának. Mi is a bűn valójában? Törvényszegés, Isten akaratának megsértése. A bűn azt jelenti, hogy szövetséget kötöttünk az Isten örökös ellenfelével, a gonosszal, a csábítóval, a hazugság és a megtévesztés mesterével. Ezért be kell ismernünk bűnösségüket, hisz Krisztus kész volt feláldozni magát megváltásunkért. A szentgyónás ingyenes, de valaki hatalmas árat fizetett érte. A hozzánk érkező Isten megtérésre hív! Mindenkit meghív, személyesen szólít meg téged is! A szeretet hívó szavaival fordul hozzád. „Neveden szólítottalak, az enyém vagy” (Iz 43,1)

Ő a mi Atyánk, jobban szeret bennünket, mint ahogy mi is szeretjük magunkat. Szükségünk van az újrakezdésre, Isten megbocsátására, az Ő irgalmára. Akkor tudunk megújult bizalommal tovább menni, amikor megtapasztaljuk Isten megbocsátó jóságát, feltétel nélküli szeretetét. Ekkor történik meg a változás a lelkünkben.

A gyónás az az út, ami a nyomorúságból elvezet a kegyelemre.

Tele vagyunk félelmekkel! Mit tehetünk annak érdekében, hogy átlendüljünk a félelmeinken? Nagyon fontos, hogy megszülessen bennünk az elhatározás, hogy elmegyünk gyónni, ehhez bátorságra van szükségünk, vágyódunk kell rá! Ne félj a gyónástól!

A jó gyónás előkészülettel kezdődik!

Teremts csendet magad körül, Isten Szentlelkét hív

segítségül! Kérd megvilágosító kegyelmét a bűnbánathoz. A Szentlélek által a valóság szemével lássuk a lelkünket, a bűneinket, a magunk utálatosságát. Hagyatkozz a lelkiismeretedre, hiszen ez a belső iránytűnk, amely természetes módon jelez számunkra! Isten a lelkiismeretet segítő szándékkal ültette belénk. Olyan jó volna, ha jobban figyelünk rá! Ezért naponta meg kell vizsgálnunk a lelkiismeretünket! Számtalan segítség áll rendelkezésünkre, hogy fel tudjunk készülni az Istennel való kiengesztelődésre. Ha régen voltál gyónni, a lelki tükör segítségével életkorod, életállapotod szempontjából segítséget kaphatsz a lelkiismeret vizsgálatához.

A papot a Szentlélek vezeti! A pap személyén keresztül Jézus Krisztus van jelen. A bűnbocsánat szentségének ünnepi öröme, ezekben a kimondott szavakban rejlik: „Bűneid bocsánatot nyertek!”

Arra buzdítalak, hogy éljete a szentgyónás lehetőségével, felszabadító örömeivel! Az Atyaisten irgalma és Krisztus kegyelme határtalan. A gyónás - találkozás Krisztus irgalmával! Isten nagyon szeret téged, és vár rád, hogy megbocsásson neked!

Ez az öröm nem feltétlen harsány jókedvet jelent, hanem egy csendes belső békesség, reménység derűje, mert Jézus szeret engem, az Ő kezében van életem. Mit jelent ez? Találkozom Jézussal, a bíróval és az orvossal! Isten irgalmával, amely megvilágosít, és eltölt kegyelmével.

Milyen hatással van ez a szentség az életünkre? Elveszi szívünkől a rosszindulatot, a gyűlöletet, minden gonosz! Vágyunk arra, hogy jót tegyünk. Nehezebben sérődünk meg, másokat sem akarunk megsérteni. Mások iránt érzett szeretetünk növekszik. Békesség, nyugalom, belső öröm lesz lelkünkben, melyet tovább adhatunk. „Azt a békességet, ami a benned élő Krisztus békéje, add tovább szavaiddal, mosolyoddal, egész lényeddel!” (Varga László püspök atya)

Itt szeretném veletek megosztani egy személyes tapasztalatomat, amit átéltem!

Amikor az Alpha kurzust és a Szentlélek Szemináriumot végeztem, voltak testvéreink, akik már nagyon régen eltávolodtak Istentől, nem gyakorolták a vallásukat, ezáltal a Szentgyónás is nagyon távoli volt számukra. Néhány testvéremmel együtt készültünk a szentgyónásra, hogy átsegítsem őket a nehézségeken, félelmeiken, és megerősítsem őket elhatározásukban. Hiszen gyónni nem könnyű, senki sem szereti a legnagyobb gyengeségeit önmagának sem beismerni, nemhogy valaki más előtt kimondani. Örömteli szívvel gondolok vissza azokra a napokra. Megható volt látni azokat az arcokat, akik lelkileg feltöltődve, tiszta lélekkel léptek ki a gyóntatószék-

ből. Nagy örömnép volt ez mindannyiunk számára.

Biztatni szeretnék benneteket kedves testvéreim, minél többen éljete ezzel a felkínált nagy kegyelemmel! Tapasztaljátok meg a gyónás után kapott igazi örömet, felszabadultságot, és ha el is bukunk, az újrakezdés reményét, az újjászületés örömét! Mindig kapunk új lehetőséget, új emberként élni. Törekednünk kell, hogy őszinte és folyamatos bűnbánat által tudjuk megtartani a Szentlélek gondoskodó vezetését, erejét életünkben. Ez által válhatunk jobb emberekké, a családjaink, testvéreink és az egyházunk javára. Ne fosszuk meg magunkat és az Istent ettől az örömtől!

Böjte Csaba testvér gondolataival zárom;

„A bűn, – ha nem akarunk tudatosan megszabadul-

Jézus szíve minden irgalom forrása

Az egyház a húsvét vasárnapját követő vasárnapon ünnepli az Isteni Irgalmasság vasárnapját, melyet Szent II. János Pál pápa alapított 2000. április 30-án. Ezzel tett eleget Jézus kérésének, melyet Szent Fausztina nővérnek fejezett ki. Az Isteni Irgalmasság apostolaként tisztelt szerzetesnőnek az első és a második világháború között többször megjelent a feltámadt Jézus.

Az Isteni Irgalmasság terjesztésére Jézus egy képet bízott Fausztina nővérré az 1931. február 22-i látomásban, a kép a Feltámadt Jézust és a szívéből áradó két fénysugárt ábrázolja, - ami a vér és a víz jelképe.

„...Azt kívánom, hogy az irgalmasság ünnepe menedék és menekvés legyen minden lélek, de főleg a szegény bűnösök részére” (Napló, 699) „Az emberiség mindaddig nem talál békét, míg nem fordul bizalommal irgalmamhoz.” (Napló, 300) – mondta Jézus Fausztina nővérnek, aki ezeket a szavakat Naplójában rögzítette.

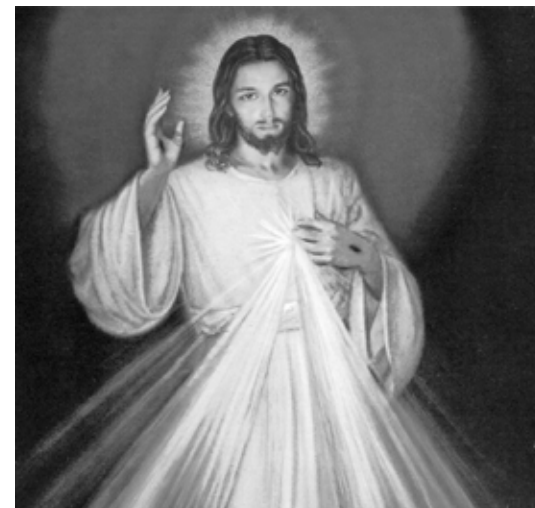
Szent II. János Pál 1980-ban tette közzé az Isteni Irgalmasságról szóló, Dives in Misericordia kezdetű enciklikáját. Ebben megállapítja, hogy az irgalmasság nem számolja fel az igazságosságot, hanem felülmúlja azt. Az egyház arra kapott meghívást, hogy az irgalmasságot a szeretetben megvalósuló igazságosság legmagasabb rendű formájaként hirdesse.

„Lányom, mondd el, hogy én magam vagyok a Szeretet és az Irgalom” – kéri Jézus Fausztinát (Napló, 374). Nem gondolhatunk az Isteni Irgalmasságra Urunk Feltámadása nélkül, mert a Feltámadás az Isteni Irgalmasság kinyilatkoztatásának a csúcsa, nyitás az örök életre, a legnagyobb ajándék, amelyet Isten Krisztusban az embernek felkínál. Jézus éppen azért jött el a világba, hogy kinyilatkoztassa

ni tőle – tönkre tudja tenni az életünket, olyan, mint egy vadállat, ami széttepi legdrágább kincseinket, vagy mint az árvíz, ami beiszapol mindent, összetöri mindazt, amit fáradságos munkával elértünk. Ezért fontos, hogy a bűnt rossznak tartsuk, elutasítsuk, és mint a szemetet, dobjuk ki az életünkéből. Tehát a bűnbánat lényege, hogy ne dédelgessük magunkban a vadállatokat. Ne mentegessük, magyarázgatni akarjunk egy-egy bűnös szokásunkat vagy másra hárítani a felelősséget, hanem irtsuk ki az életünkéből. (Böjte Csaba, Út a végtelenbe)

„Nagyobb öröm lesz a mennyben egy megtérő bűnös miatt, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akiknek nincs szüksége megtérésre” (Lk.15,7)

Kanyó Ágnes

Isten irgalmas arcát – fejtette ki Szent II. János Pál. Krisztus megtanította nekünk, hogy „az ember nem csak megkapja és megtapasztalja Isten irgalmasságát, hanem arra is meghívást kapott, hogy legyen irgalmas mások irányában. „Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmat nyernek” (Mt 5,7). Jézus megjelölte számunkra az irgalmasság szám-

talán útját, amely nem csak a bűnöket bocsátja meg, Jézus le-

hajolt minden emberi nyomorúsághoz, anyagi és lelki nyomorúsághoz egyaránt.

A legfontosabb üzenet, amelyet a jelenések során Jézus kinyilatkoztatott, hogy Isten legfőbb tulajdonsága a szeretet és az irgalom. „Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas szívemre szorítani.” Az Isteni Irgalmasság rózsafüzérének imájában az imádkozó felajánlja az Atyaistennek Jézus

Krisztus Testét, Véré, Lelkét és Istenségét saját maga, felebarátai és az egész világ bűneinek bocsánatáért. „Azokat a lelkeket, akik ezt a rózsafüzért imádkozzák, már életükben körülöleli irgalmam, különösen pedig haláluk óráján.” - ígéri nekünk Jézus Fausztina nővér által.

„Szent Fausztina nővér, kérünk, eszközöld ki számunkra, hogy az Isteni Irgalmasság élő tapasztalatává váljon számunkra, és tanúságot tegyünk róla testvéreinknek. Isten irgalmassága készítse megtérésre a bűnösöket, számolja fel a rivalizálást és a gyűlöletet, nyissa meg az embereket és a nemzeteket a testvériség gyakorlásának. Ma, tekintetünket veled együtt a feltámadt Krisztus arcára szegezzük, és bizalommal telve, Istenre hagyatkozva, szilárd reménységgel mondjuk: Jézusom, bízom Benned!”

Vertse Márta és Gedő Ágnes írása (részlet)

Forrás: www.vaticannews.va/hu

Számodra mit jelent?

*Ti szomorkodtok, de szomorúságotok örömmre fordul...
és örömöket senki sem veheti el tőletek. (Jn 16,20-22)*

Akkor mondja ezt Jézus az apostoloknak, amikor a saját haláláról beszél nekik. Megígéri, hogy újra eljön majd és hogy ez után örökké velük lesz, és ez a jelenlét más lesz majd, mint a mostani. És az öröm is más lesz majd, mint a mostani. Valami olyan örömet ígér, ami nem mulandó. Nem könnyen múlt örömként látom ezt — ami olyan, mint mikor a szél megfújja a fák leveleit —, hanem egy mély meggyőződésből, hitből és reményből fakadó örömként, ami átjárja az ember lelkének gyökereit is. Ez átformál és éltető erővel tölt el.

Az ember Atyához vezető útját Jézus már kitaposta. Emberré válásával és kereszthalálával megnyitotta a mennyország kapuit itt a földön. Ettől a felfoghatatlanul nagy ajándéktól már nem választhat el minket senki. Csak el kell fogadnunk a tényét. És el kell ezzel fogadnunk, hogy az átalakulásunk – az Isten gyermekévé formálódásunk – nekünk is nehézségekkel, esetleg szenvedéssel jár. Nem könnyű meglátni árnyoldalainkat és átformálni ezeket. Nem könnyű a mindennapi nehézségeinket úgy megélni, hogy elfogadjuk őket és Isten szándékát és szeretetét keressük bennük. De ha nem fordulunk el ettől, hanem felvállaljuk ezt a folyamatot, akkor felfedezhetjük benne Isten jelenlétét, s így a mi keresztútjainkban is ott ragyoghat az Isten társaságából fakadó örök öröm.

Zoller Andrea

Jutka néni így vall arról, mit jelent számára a húsvéti események előtt a Jézus által megígért öröm:

Számomra elsősorban azt, hogy köszönetet mondjak Istennek, mert lehetővé tette azt az örömet, hogy 2000 év után elolvashatom Jézus életét a Szentírásban.

Az apostolok szomorkodását és csalódását akkor értjük meg, ha észrevesszük azt a mély szeretetet és odaadást, amit éreztek Jézus iránt. Jézus türelmesen tanította őket, szeretettel magyarázta a példabeszédeket, bemutatta nekik az Atyát és az Atya üzeneteit, csodákkal bizonyította kilétét és „szerette övéit, akik a világban maradtak, mindig is szerette”. Jézus várt, hogy szilárdabb legyen a hitük. A bensőségesen eltöltött harmadik év végén megnyugtató és megerősítő miatt mondta nekik: „Most elmegyek ahhoz, aki küldött” „az Atyához megyek.” „Most elmegyek, de visszajövök hozzátok. „Higgyetek az Istenben és bennem is higgyetek!” „Nem hagylak árván benneteket.” „Ne nyugtalankodjék szívetek!” „Szeresétek egymást!”

Ezután érkezett az óra és a szörnyűség valóra vált. Már majdnem szétszéledtek, amikor jött a hír:

„Üres a sír! Feltámadott!” - Jézus legyőzte a halált! - nagy volt az apostolok öröme.

Amikor Jézus újra elment, így vigasztalta őket: „Jobb nektek, ha elmegyek, mert ha nem megyek el, nem jön el hozzátok a Vigasztaló! Ha azonban elmegyek, akkor elküldöm nektek.”

Micsoda szeretet és gondoskodás van ebben! Tehát még egy öröm várt az apostolokra, a Szentlélek eljövele. Eljött és igazi lelki boldogsággal töltötte el az összegyűlt hívőket.

Nekünk, ma élő hívőknek sokkal könnyebb – Jézussal felvértezve - átélni a szomorúságunkat, szenvedéseinket, mint a feltámadás előtt élőknek.

Az én igazi nagy szomorúságaim is mindig a halál körül voltak, és csak a feltámadásban való hit, a találkozás reménye adott megnyugvást. Egy számomra nagyon fontos halál előtti mondat a férjemtől: „Én megyek FÖL, te vigyázz a gyerekeinkre!” – sokszor ad reményt azóta is. Nem egyszer tapasztaltam, hogy egy megmarkolt kereszttel könnyebb a szenvedés, és szentségekkel ellátva „csendesebb” a halál. Elég

hosszú életet kaptam, hogy megismerjem Isten jóságát és irgalmát. Én is készülődök Hozzá.

Jézus nem csak lelki örömeket akar nekünk adni, hanem emberit is. Ma mi az örömöm forrása a mindennapokban? Természetesen a hitem és a családom. Mindkettőt Istentől kaptam. Gyerekeket, unokákat, és egyelőre egy dédunokát is.

A címdoldalon szereplő evangéliumi rész szinte átöleli az egész húsvétot. Javaslom nektek, hogy olvassátok el, de ne csak a húsvéti részt, hanem János egész evangéliumát! Most értettem meg, hogy Jézus nagyon szerette az embereket és rendkívül fontosnak tartotta a Szentlélek eljövételét, hogy bölcsességet, tudást, értelmet adjon. Hogy felnyissa szemüket az Úristen felé, nehogy letérjenek az igazi útról. Az apostolok életét is jobban meg kell ismerni; hűségüket, kitartásukat az üldöztetés idején is. Megtették, amit Jézus kért tőlük – az egész világra eljuttatták az evangéliumot. A végén vértanúhalált haltak.

Hogy jobban lássuk életünket, érdemes nekünk is elgondolkodni azon: „Mit szólna Jézus, ha itt élne közöttünk?”

Horváth Jánosné Jutka néni

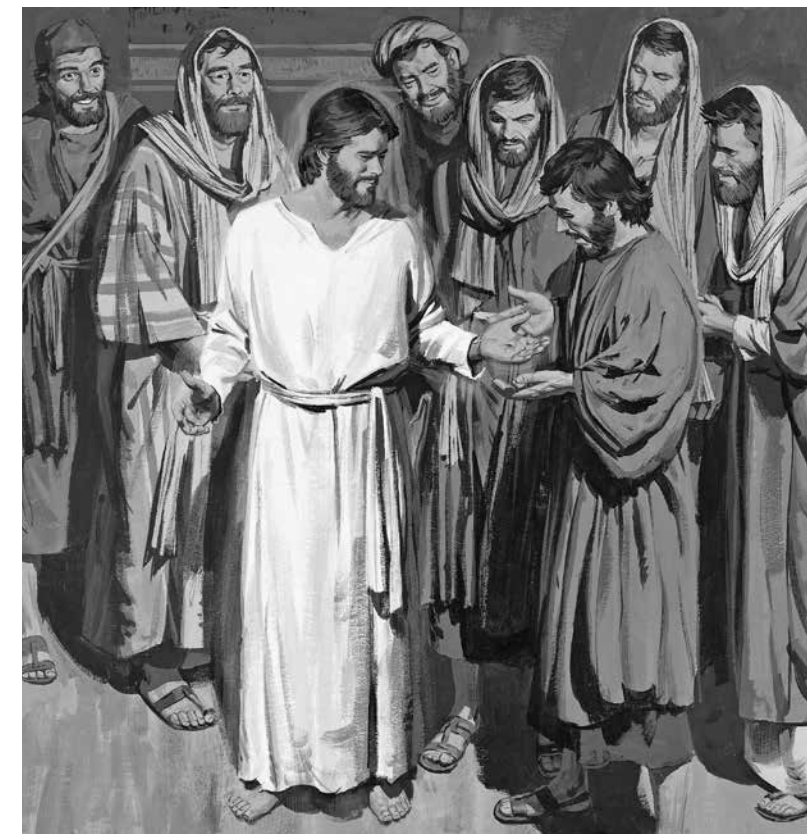
A 93 éves Babics Lívi nénit kérdeztem, hogy ossza meg élet-tapasztalatait, és azt, hogy mit gondol arról az örömről, amit az ember belső örömként talál meg életében, akár a nehézségek idején is.

Bizony, van mit mesélnem bőven, akadt olyan nehézség az életemben, amikor csak a Jó Istent kértem, hogy legyen a segítségünkre, mert nagy volt a baj.

Az első gyermekemmel Nőtincsen voltunk éppen, amikor megszületett, és ott is ragadtunk egy jó ideig, mert az oroszok elzárták a tankjaikkal az utat, nem tudtunk hazajönni. Kisfiam két hónaposan tüdőgyulladást kapott és kórházba is került. Életveszélyes állapotban volt, és én ott, akkor bementem a templomba és felajánlottam magam a Jó Istennek érte és a családomért. Úgy éreztem, a Jó Isten ezt a felajánlást el is fogadta és bennem megvolt az a szilárd hit, az a bizalom, hogy mindig meg fog segíteni. Olyan volt ez, mint egy szerződés, amit megkötöttünk – a Jó Isten és én – és hittem ott belül erősen, hogy ez számít.

Igen, a kisfiam meggyógyult, és bizony sok nagyon nehéz helyzet is volt, amiket az élet elénk hozott még, de mindig kivezetett belőle. Akármilyen nehézség volt, ott volt bennem a hit, a bizalom. Tudtam ott belül, hogy a Jó Isten szeret és meg fogja oldani a bajainkat. Valahogy úgy fogadtam ezt, hogy ad valamit, ami nehéz, de ott van nála az orvosság is. Valamiért adta, nem ok nélkül. Ha az ember bizalommal, hittel, reménnyel fordul hozzá, akkor mindig megsegít. És az is nagyon fontos, hogy megköszönjük! Nem lehet csak kérni és elvenni. Mindig meg kell köszönni, hiszen gondot visel ránk!

Nem volt könnyű az életem, de mindig megtaláltam benne az örömet. A munkámban, a mindennapjaimban

mindig volt valami, aminek örülni lehet. Én olyan ember vagyok, aki minden apróságnak tud örülni. Annak, hogy már lehet hallani a madarak csicsérgését, annak, hogy lassan elkezdjenek kibújni a virágok. Olyan szép mindez! És hálát is adok értük!

Babics Ferencné Bergmann Lívia

„Az öröm virág a télben, fény a sötétségben,
a lélek békéje, amit senki el nem vehet.”
(Bánk József)

„KÖZÉTEK HELYEZEM HAJLÉKOMAT...”

Búcsújáró helyek, szentkutak a Dunakanyarban és környékén

2. rész

A Dunakanyar és környékének szent helyei, csodatévő kútjai a magyar népi vallásgyakorlás ékes bizonyítékai. Az ember esendő, gyarló teremtmény, folyamatosan a menynek oltalmára, segítségére szorul, hogy testi-lelki bajaira gyógyírt találjon. A segítség kérése a néphit szerint sokkal hatásosabb, ha különleges helyen történik, és ilyen különleges, szakrális helyekben nemcsak országunk, hanem szűkebb térségünk, a Dunakanyar ugyancsak bővelkedik. És persze az is lényeges, hogy a legnagyobb oltalmazó személy, aki jelenésével megszentel egy adott területet, maga a Szűzanya.

Az előző részben Márianosztrát és a dömösi Szent Farkas kápolnát jártuk be. Mielőtt barangolásunkat folytatnánk, fontos egy friss, szenzációs felfedezésről beszámolni. Ahogy az előző részben említettem, nemrégiben egy svájci kolostorból került elő egy oklevél, amelyben Zsigmond király Szent Zsigmond ereklyéjét egy, a Dunakanyarban általa alapítandó pálos kolostorra bízta. A kolostor helyét eddig a Szentendrei-sziget északi végére lokalizálták, de a legújabb kutatások szerint inkább Nagymaros közvetlen határában, a Duna egyik, azóta a parthoz nőtt szigetén, valahol a vízmű területén, a Hatlópatak torkolatánál keresendő. Ha minden igaz tehát, Nagymaros határában, a Zsigmond-korban pálos kolostor működött!

E rövid bevezető után nézzük tovább, milyen varázslatos, szent helyek működtek, működnek a környéken.

VÁC

A Dunakanyar egyik központja, püspöki és járási székhely. A város neve a legenda szerint a XI. században elején itt élt Vác remetétől származik, akivel Gyöngyös Gergely pálos krónikáiról is közösséget vállalt, mint a magyarországi pálos remetemozgalom egyik korai előfutárával.

László hercegnek – a későbbi Szent László királynak – itt támadt látomásában egy angyal testvére, Géza fejére helyezi a Szent Koronát. A csodálatos esemény a Salamon elleni döntő ütközet előtt történt. Géza megfogadta, ha az Úristen melléjük áll, templomot emel a Szűzanya tiszteletére. Később az égiek egy szarvast küldtek égő gyertyával az agancsán, hogy a testvérpár tudja, hol kell felépíteni a templomot. Itt emelték a Szarvas Boldogasszonynak (Maria de Cervo) nevezett kápolnát. A hagyomány a koronás jelenést a Hétkápolna környékére teszi, akkoriban ide épült a Szent Péter kápolna. A török hódoltság alatt mindkét épület megsemmisült, a Szent Péter egyházra csupán egy forrás utalt.

A hagyomány szerint, mikor egy váci asztalosmester súlyos betegségből meggyógyult, fogadalmát teljesít-

ve a Pozsony melletti – Nagy Lajos által alapított pálos – Máriavölgy kegyszobrának képét helyezte fel a forrás közelében. A képet „Kúti kép” néven emlegették. Hamarosan megindult a búcsújárás a helyszínre, aminek hatására Migazzi Kristóf váci püspök templomot építtetett, és

főoltára helyezték a kegyképet. 1769-ben a templomhoz vezető út mellett Würth Ferenc váci kanonok, kispóst emeltette a Mária hét öröme és hét fájdalmát bemutató képoszlopokat, és megalapította a váci-szentkúti Szűz Mária prépostságot. A templomot Mária szent neve tiszteletére szentelték fel, búcsúját szeptember 12-hez közel eső vasárnap tartják. A szent hely ma is közismert neve Hétkápolna lett.

A CSOBÁNKAI SZENTKÚT

A kegyhely eredetének története így szól; a XIX. század közepe táján, Csobánka határában egy nyáját legeltető pásztornak megjelent Szűz Mária. A férfi a faluban többeknek elmesélte az élményét, a hír gyorsan elterjedt és rövid időn belül tódulni kezdett a környékbeli lakosság a jelenés helyére. A falusiak ivásra és mosakodásra használták az ott feltörő vizet, és több csodálatos gyógyulás

is történt. A mocsaras területet kőfallal kiépítették, környékét rendbe tették, egy forrásvíznyerő helyet kialakítva.

Lázkutacska, Fieberbründl, Máriakút, Szentkút néven emlegették a zarándokok. Akik felkeresték a forrást, vízből ittak, fájó tagjaikat, főleg szemüket borogatták, mert a hírek szerint egy szegény özvegy vak fia itt nyerte vissza látását.

A XIX. század közepén kápolnát építettek Sárlos Boldogasszony tiszteletére. A szomszédságába 1913-ban Lourdes-i barlangot emeltek. Itt áll a szerbek keresztje is. A szent helyet egyaránt tisztelik a német és magyar katolikusok, valamint a szerb ortodoxok is. A néprajzi kutatások szerint legelőször a szerbek kegyhelye volt. A török uralom alatt a Pilis környéke elnéptelenedett, az üres falvakba szlovák, sváb, szerb telepések költöztek. Ezért nem csoda, hogy a csobánkai Szentkút sokáig a bevándorlók kultuszhelye volt. Bonomi Jenő, a helyi búcsújárás legnagyobb kutatója 1941-ben feljegyezte, mely településekről érkeznek nagy számban a búcsúsok, és milyen rendszerességgel látogatnak ide. A listán a pilisi falvak mellett szerepel Óbuda, Budakeszi, Biatorbágy, de megemlékezik Nagymarosról is, ahonnan a svábok régtől fogva minden év Sárlos Boldogasszony napján gyalogosan keresik fel Csobánkát és az egész éjszakát ott töltik virrasztva, imádkozva.

Búcsúnapja tehát Sárlos Boldogasszony, de egyéb Mária-ünnepeken is járnak oda a hívők. A rendszerváltás után kultusza felerősödött, búcsúi szertartásai nagy események, többek között Böjte Csaba is misézett a kegyhelyen.

EGY ELFELEDETT KEGYSZOBOR PILISCSABÁN

Fontosnak tartok bemutatni egy igazán különleges Mária-szobrot, amely méltán megérdemelné, hogy köréje búcsújáró hely szerveződjön. Mégis elfeledve áll egy pilisi falu plébániatemplomának mellékoltárán, pedig valamikor királyi személyek imádkoztak előtte.

1334-ben Károly Róbert felesége, Nagy Lajos édesanyja, Piast Erzsébet Óbudán klarissza kolostort alapított. Az 1342-ben megövezgyült Erzsébet, a kor szokásával ellentétben nem vonult a kolostorba, hanem jelentős politikai szerepet játszott fia, Nagy Lajos életében. Óbudára költözött és tetemes adományokkal támogatta a kolostort, aminek egyre kiemeltebb lett a szerepe, 1350-ben pápai búcsúengedélyt is kapott.

A klarissza kolostor templomának főoltárán egy szép Mária-szobor állt, Piast Erzsébet királyné – és talán Károly Róbert is – gyakran imádkozhatott előtte. A szobor jelentőségét mutatja, hogy a klarisszák viaszpecsétjükön, címerükben is ábrázolták.

Amikor a török elfoglalta a Magyar Királyságot a kegyszobrot pozsonyba menekítették, 1540-ben már biztosan ott volt, majd az ország felszabadulása után, 1714-ben került vissza Budára, a klarisszák újbóli letelepedése során. Mai helyére, a piliscsabai plébániatemplomba

minden bizonnyal a II. József általi rendfeloszlatások alkalmával vitték, valamikor 1784 táján.

Túlélte a történelem viharait, és ez jelzi mekkora becsben tartották. Egy, az alkotást ábrázoló kép felirata szerint csodatevő ereje volt. Ám a túlélésnek az volt az ára, hogy többszöri átalakítások alkalmával elvesztette eredeti szépséges formáját és barokk öltöztethető Mária-szoborrá faragták. Ez pedig a XVIII. századi intenzív használatát jelenti, tehát a szobor akkor még népes zarándoklatok célpontja lehetett. Erről tanúskodik a csabai Mária-szobrot ábrázoló két 1725-ben metszett szentkép is.

Folytatjuk...

IRODALOM

Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom: *Mária kegyhelyek Mária országában*, Móczár Béla Kiadó, Budapest 1998.

Képes Krónika (ford.: Bollók, J.), Osiris Kiadó, Budapest 2004.

Soós Sándor: *Út menti szakrális emlékek – Esztergom-Budapest Főegyházmegye – Dunakanyar – Pilis*, Püski Kiadó, 2011.

Magyar Katolikus Lexikon, (Főszerk. Diós, I., Szerk. Viczián, J.), Szent István Társulat, Budapest 2002.

Bodor Imre-Bodorné Szent-Gály Erzsébet: *A piliscsabai Madonna-szobor története és restaurálása* In *Ars Hungarica* 1997/1-2.

Marosi Ernő: *Erzsébet királyné Madonnája* In *Ars Hungarica* 1997/1-2.

www.hetkapolna.vaciegyhazmegye.hu

www.parkerdo.hu

www.bucsujaras.hu

Scheffer Miklós

Küldetésünk közösségi. Együtt az úton – szinodalitás

Hiszek az egy, szent, katolikus, apostoli Anyaszentegyházban.

A katolikus egyház lelkeségi teológiáját, liturgiáját, prédikációit sokáig eluralta egy egyénközpontú gondolkodás (individualizmus). A zsinat korának teológiája már felhívta a figyelmet erre az egyoldalúságra. Majd a zsinat, s az azt követő egyházi dokumentumok fordulatot hoztak e téren is. De ez a szemléletváltás sem járta át még eléggé egyházunkat. Ferenc pápa kezdeményezésére a 2023-as püspöki szinódus fő témája lesz, hogyan tudjuk megélni ezt a közös utat az egyházmegyékben, a plébániákon. Ezen az úton szeretnénk elindulni a plébániáinkon. Célunk: Találkozunk azzal a Lélekkel, a Szentlélekkel - az Egyház Lelkével, aki ott van közöttünk. Amikor ezt megtapasztaljuk, akkor megerősödve indulhatunk a küldetésünkre. Helyi találkozókat tervezünk... Ennek részleteit a húsvéti időben dolgozzuk ki.

Együtt az úton – szinodalitás. Ez a fogalom elsősorban azt jelenti, hogy az élet útján együtt járva (szün-hodsz=együtt haladni az úton;) mindenkit meg kell hallgatnunk, együtt kell gondolkodnunk, mert mindenki értékes. A szinodalitás összekapcsolódik az Eucharisztia-ával: a kenyér sok búzamaz részecskéjéből tevődik össze,

s a bor is sok szőlőszem levének cseppjeiből. Ez a kép érzékelteti, hogy Isten számára mindenki fontos. Az Egyházban nem lényegtelen, hogy kinek-kinek mi a gondja, problémája, az élete folyása, kifutása. Az Egyház szeretetközösség. A jeruzsálemi zsinaton nem a tanácskozás vagy a határozathozatal volt a lényeg, hanem Isten akaratának és útjának megkülönböztető sajátossága. E megkülönböztetés alapján egy döntés is született akkor, mégpedig az, hogy az Isten pogányok közötti munkájáról szerzett kedvező tapasztalatok fényében egy a hatályban lévő törvénytől és az eddigi tanítástól eltérő út is érvényesnek tekinthető. Az apostoli zsinat e kérdést igenlően döntötte el, s ezzel maradandó mércét állított föl. E döntést nem Péter hozta meg egymaga, hanem „az apostolok és a vének, az egész gyülekezettel együtt” (ApCsel 15,22), még hozzá konszenzussal: „egymás között egyetértésre jutva, jónak láttuk...”. S ezt a Szentlélek munkájának tulajdonították.

Együttműködés. Az együtt gondolkodás, az együttműködés szükségességét indokolhatja, hogy nincs elég időnk és erőnk egyedül végezni ezt a tevékenységet, de van egy

ennél fontosabb ok is. Azért van szükségünk erre, mert Isten úgy tervezett bennünket, hogy így munkálkodjunk. A közösség olyan emberekből áll, akik Krisztusban vannak, és kölcsönösen egymásra vannak utalva. Pál apostol a Rómaiakhoz írt levelében írja: „Sokan egy test vagyunk a Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai” /Róm 12,5/. Isten rendezte el a tagokat a testben, egyenként mindegyiket, ahogyan Ő akarta /1Kor 12,18/. Péter apostol pedig ezt írja levelében: „Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó letéteményesei” /1Pét 4,10/. Urunk azt akarja, hogy tartsunk össze, éljük együtt az életünket. De mi inkább önállósítjuk magunkat, ilyen az emberi természet. Mit tesz hát Isten? Egybe fog minket a Szentlélek által, aki minden egyes embert más-más ajándékkal lát el. De soha sincs jelen egy emberben az összes ajándék. Így mindegyikünk rendelkezik valamivel, amivel szolgálni tud, és mindegyikünknek szüksége van segítségre, amit csak egy másik ember adhat meg neki. Ily módon a gyengeségeink éppen olyan fontosak, mint a képességeink, mert előbbiek által a testvéreinkhez vagyunk kötve. Bármit teszünk is Krisztus követőiként, biztosak lehetünk benne, hogy a véghezviteléhez szükségünk van másokra. Szükségünk van egymásra, ha hatékonyan akarjuk bemutatni Krisztust a barátainknak, éppen úgy, ahogy életünk minden egyéb területén is segítségre van szükségünk.

Ahogy a hasábfák is a táborotúznél: ha egymástól távol vannak, a láng csak pislákol és kialszik. De ha máglyába összerakjuk őket, úgy egymás tüzéből lángra kapva jobban tudnak meleget, fényt adni. Így van a keresztény ember is. Keresheti egymagában is Istent, aki szól is hozzá így, de jó, ha rendszeresen összegyűlünk a közösségben. Együtt imádkozunk, megnyílik az ég, és Isten újból megtestesül, kenyérré lesz, közénk jön, hogy tápláljon, vigasztaljon, bátorítson bennünket. Nem kell keresni a megfoghatatlan, rendkívüli dolgokat – Isten csendben végzi a maga dolgát a szívünkben, életünkben. – írja bölcsen Bőjte Csaba testvér.

A II. Vatikáni Zsinat újra ráirányította a figyelmet az egyház közösségi jellegére. Az 1975-ös püspöki szinóduson a kis-közösségek szerepéről az Evangelii Nuntiandi dokumentumban többek között ezt fogalmazza meg: A bázisközösségek mindenütt virágznak, de nagyon különböznek egymástól, nemcsak országok szerint, hanem még egy-egy országon belül is. Egyes vidékeken – kevés kivétellel – magán az egyházon belül működnek és bontakoznak ki. Együtt éreznek az egyház életével, figyelnek tanítására, ragaszkodnak püspökeihez. Eredetüknél az a vágy áll, hogy intenzívebb módon éljék az egyház életét, vagy pedig, hogy olyan emberi méretekre szűkítsék le körüket, amelyeket nagy lélekszámú egyházi közösségekben máskülönben nem lehet tapasztalni. Olyanok, akiket valami közös dolog kapcsol össze: hasonló életkor, műveltség, polgári hivatás, társadalmi helyzet: pl. házastársak, fiatalok, szakmabeliek stb. Az egyetemes egyház

reménységei, ha megfelelnek a következő feltételeknek: – Ha Isten szavában keresik az eligazítást, nem pedig szélsőséges politikai eszmékben, vagy divátáramlatokban, amelyek mindig szívesen ki fogják használni rendkívüli emberi hatásukat; – Ha elkerülik az állandó kísértést, hogy rendszeresen kontestáljanak, vagyis ha felhagynak a minden ellen tiltakozó epés kritikával, amelyet azzal akarnak igazolni, hogy őszinteség és segítőkészség vezeti őket; – Ha hűségesen ragaszkodnak helyi egyházukhoz, amelyhez tartoznak, és az egyetemes egyházhoz. Csak így kerülhetik el a nagyon is fennálló veszélyt, hogy teljesen elkülönülnek, és azután azt képzelik, hogy ők Krisztus igazi egyháza, és anatómát mondanak a többiekre; – Ha megőrzik az őszinte közösséget püspökeikkel, akiket az Úr állított egyháza élére, és az egyházi tanítóhivatallal, amelyet a Szentlélek a püspökökre bízott; – Ha nem tekintik magukat az evangélium kizárólagos címzettjének vagy hordozójának – sőt esetleg magának az evangélium egyetlen birtokosának! –, hanem tudatában vannak, hogy az egyház sokkal nagyobb és sokkal változatosabb, és sok egyéb módon is testet ölthet, mint éppen az ő közösségükön belül; – Ha egyre inkább fokozódik felelősségtudatuk, buzgóságuk, elkötelezettségük, missziós szellemük. – Ha minden vonatkozásban „egyetemesek”, és nem szektásan beszűkültek.

Ha ezek megvannak, a kisközösségek betölthetik alapvető hivatásukat: a nekik hirdetett evangélium hallgatóiként és az evangelizáció kiváltságos címzettjeiként maguk is mielőbb az evangélium hirdetőivé válnak.

Dr. Csáki Tibor

Tíz különböző témában kérdezi a szentatya az egyházat, ezek a következők:

1. Társak az úton
2. Meghallgatás
3. Megnyilvánulás
4. Ünneplés
5. Közös küldetésünkért való felelősség megosztása
6. Párbeszéd az egyházban és a társadalomban
7. Ökumenizmus
8. Tekintély és részvétel
9. Megkülönböztetés és döntés
10. Önmagunk formálása a szinodalitásban

(<https://form.szinodus.vaciegyszazmegye.hu/>)

A szinodális folyamatot ez jellemzi: együtt haladás, meghallgatás, befogadás, tanítás és a hit örömeinek a fölfedezése és fölfedeztetése.

(Marton Zsolt püspök)

Balogh Albert fotója

EGYÜTT VAGYUNK EGYHÁZ

Az Új Ember szerkesztősége Nagymarosra látogatott, hogy bemutassa olvasóinak Csáki Tibor plébánosunkat, és bepillantson a nagymarosi egyházközség életébe. Ezt a cikket idézzük ide. A riport az Új Ember 2022. február 6-i számában jelent meg, de megtalálható a Magyar Kurír katolikus hírportál oldalán is.

Csáki Tibor harminchat évi lelkipásztori tapasztalattal a háta mögött, gyakorlatilag a járványhelyzet kellős közepén került Nagymarosra plébánosnak. A pandémia megnehezítette a dolgát. „Minden papváltás krízis, nehéz a hívőknek, s a papnak szintén, még akkor is, ha olyan gazdag életű egyházközségbe érkezik, mint Nagymaros” – kezdi a beszélgetést.

„Az ifjúsági találkozók révén nosztalgia volt bennem. 1978-ban, még civilként vettem részt itt először találkozón. Utána sokszor jöttem. Káplánként, kollégium- és iskolaigazgatóként, majd plébánosként. Szent hely volt számunkra. Balás Béla, Kerényi Lajos hozta itt létre az első közösségeket, akik mindmáig összetartó erőként jelen vannak a település életében. Az itt szolgáló lelkipásztorok ezt az örökséget építették tovább.

Nagymaroson nagy múltú közösségek működnek, amelyek megszokták az önállóságot – mutatja be szolgálati helyét a plébános. „Keresem a formákat, hogyan tudok kapcsolódni hozzájuk, miként tudom segíteni őket. Aktív lelkipásztor utódja vagyok, de Isten országa onnan sarjad, ahonnan öntözzük. Mindegyikünk másként végzi a szolgálatát, az enyém is egy út, egy másik. Szeretném megmutatni az embereknek, hogy papként valóban az életük része akarok lenni. Ha az ember keresi, megtalálja a feladatot, én pedig nem ijedek meg a munkától.”

Csáki Tibor plébános számára fontosak a személyes

kapcsolatok, vallja, hogy azok hiányában csak általános-ságokról lehet prédikálni. „Amit papként követek, azt a járványhelyzet miatt eddig alig gyakorolhattam itt. Nem végezhettem azt a szisztematikus munkát, amit megszoktam. Nem tudom látogatni a családokat, az emberek be vannak zárkózva. Akihez mennék – a keresztelek, elsőáldozók, bér mátkozók családjai – azokhoz nem jutok el a zárlat miatt. Mintegy húsz család otthonában jártam eddig, az Egyház legbelső tagjainál, akik vágnak arra, hogy vendégül lássák a papot. De ez nem a misszió. Az még nem tudott elkezdődni” – mutatja be a helyzetüket.

A járvány miatt nem lehetett plébániai hittant tartani. A templomlátogatásra is kihatott a pandémia: az emberek eltűntek a templomból. Először a hívek fele tért vissza, mostanra mintegy a háromnegyede. Sokan megszokták, hogy otthonról, a fotelekből is követhetik a misét. A kényeszerű helyzetnek azért a sok hátrány mellett előnye is volt: felismertük például, hogy a templom bennünk van, és a Gondviselés így is segít minket. Meg kell találnunk azt, ami minden nehézség ellenére is jó a mostani életünkben, akkor is, ha több a rossz, mint a jó – mondja Tibor atya. Új kezdeményezésekkel szólítja meg a nagymarosiakat. Havi rendszerességgel tartanak szeretetvendégséget, ahol a szentmise után az egész egyházközséget összehívják, köszöntik a névnaposokat. „Tanuljuk azt a kultúrát, hogy nem elszigetelten, kiscsoportokban, hanem együtt vagyunk Egyház. Nagymarosnak szüksége van erre” – hangsúlyozza, és hozzáteszi: szeretné, ha az egyházközségi élet minden kereső ember előtt nyitva állna.

Több fronton indult el a munka: Összegyűjtötték a kamaszokat és a középiskolásokat, és megtalálták a kapcsolatot a kicsikkel is. „A gyerekek alig várják, hogy pén-

tek este legyen, és jöhessenek a plébániára. Pattogatott kukorica, pizza, kirándulás és taizéi imaóra, dicsőítés. A gyerekeknek élmény és tapasztalat kell, az vezet az azonosuláshoz” – tanulta Pécsi Ritától Tibor atya. Nyáron már volt hittanos tábor, most pedig kamaszok és ifjak együtt előszilvesztereztek a plébánián. Volt családok kirándulás, házasság hete, egyre több a plébános körül a munkatárs. Vannak akolitusok, felolvasók, ministráns vezetők. Egy-egy rendezvény, szertartás már közös munka eredménye. Elkezdődött a saját koncepció felépítése – sorolja az eredményeket.

Tibor atya figyel arra, hogy életük ne merüljön ki külsőségekben, hogy akcióikat átjárja a kölcsönös szeretet, egymással való kapcsolataikban megjelenjen Isten. Értékesnek tartja a településen folyó karitázmunkát, a beteglátogatók szolgálatát. A szintén hozzá tartozó Zebe-gényben, ahol nem voltak közösségek, megalakult a férfi és a női kör, családcsoport és bibliaóra is kezdődött. Mindenütt erősödnek a személyes kötelékek, és egyre több munkatárs csatlakozik hozzájuk” – összegzi életüket.

Tibor atyát 1986-ban szentelték. Nagyobb és kisebb településeken is szolgált; iskolát, kollégiumot igazgatott; az Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főigazgatóságának (EKIF) vezetőjeként összefogta a Váci Egyházmegye ok-tató-nevelő munkáját. Lelkipásztori tevékenységének első meghatározó tapasztalatát Dabas-Sárin szerezte, ahol három éven át volt káplán. „Hagyományos, népegyházi világ volt, de az isteni Gondviselésnek köszönhetően fog-lalkozhattam fiatalokkal, és megtanultam hitoktatni. Öt-hat hittanórát tartottam naponta, kirándulásokat, nyári táborokat szerveztem. Jó időszak volt. És jó volt megélni a rendszerváltás éveit, örülök, hogy a részese lehettem ennek a korszaknak. Akkor még nem alakultak ki az egyházi élet struktúrái, ebbe az építkezésbe kapcsolódhattam be.”

Pályájának következő állomása Vác volt, a székesegy-házban lett káplán. 1991-ben a városba érkező piaristák újraindították a gimnáziumot. A püspök a Szent József Kollégium igazgatásával bízta meg. „Ahogyan Robinson kialakította az életét a lakatlan szigeten, mi is úgy épít-keztünk.” Aztán elindult a Karolina Katolikus Általános Iskola, és egy év után Tibor atyát bízták meg a vezeté-sével. „Kezdetből fogva közel állt hozzám az iskolaügy, a szívemben hivatást éreztem a tanítás iránt. Mielőtt pap lettem, gépészmérnöknek tanultam, és arra gondoltam, műszaki tanár leszek.”

Vácot Verőce, majd Monor követte a szolgálati helyek sorában. „Balos, inkább protestáns város volt. Ez utób-binak köszönhetően nagyon szépen meg tudtuk élni az ökumenét. Ökumenikus iskolánk volt, a négy felekezet lelkészei minden héten ott voltunk a tanárok között, igye-keztünk megadni a neveléshez a spirituális alapokat.

A katolikus hitélet felépítése missziós feladat volt a településen. Az egyik templomot körbevették a bokrok, sok-sok év alatt minden elgazosodott, általános volt a kö-zömbösség. Nekiláttam kiirtani a bokrokat, az emberek

pedig látták, hogy dolgozom, és lassanként jöttek segíte-ni. Egy évvel később már foci- és kosárlabdapályánk volt az udvaron. Tíz éven át minden szombaton fociztunk. Ahogy református paptársam mondta, a focipálya helyet-tem is prédikált.

Ebben a helyzetben, 2014-ben lepett meg Beer Miklós püspök azzal a kéréssel, hogy legyek az EKIF főigazgató-ja, s mellette a váci Fehérek templomának plébánosa. Fájó szívvel hagytam ott Monort.”

A katolikus iskolák főigazgatóságához mintegy har-minc intézmény tartozott, voltak közöttük átvett, illetve alulról építkező iskolák is. Új pozíciójában Tibor atya azt tekintette az egyik fő feladatának, hogy „megkeresztel-jék” az iskolákat, s az evangéliumi tanítást ne csak a hit-tanórákon adják át a gyerekeknek, hanem a mindennapi életvitelben is. Csáki Tibor spirituálisként ma is jelen van az iskolaügy területén, lelkinapokat tart tanároknak, és törekszik arra, hogy ápolja a párbeszédközösséget. Hit-vallása, hogy éhséget kell ébreszteni az emberekben a jóra, hogy belső késztetésből induljon el a formálódás, és ne csak „Krisztus csodái, hanem követői legyenek”.

Trautwein Éva

IMA A BÉKÉÉRT MINDENHATÓ URUNK!

Te azért küldted el Jézust, hogy általa lépte-inket a béke útjára vezesd. Tudjuk, hogy Te nem úgy adod nekünk a békét, ahogy a világ adja. Tudjuk, hogy a benned való megnyug-vás csak a Te országodban jön el maradék-talanul. Mégis a világ békéjét kérjük Tőled. A Te Igédre hagyatkozva könyörgünk így, hiszen Te azt mondtad: Éljetek egymással egyetértésben és békében.

Szorongattatott helyzetünkben ma különö-sen Ukrajna békéjét kérjük Tőled. Az ország-ban élő magyarsággal is közösséget vállalva imádkozunk a megnyugvás és a kölcsönös elfogadás lelkéért.

Az ember szívének vágya az élet és a béke. Lelkünk legmélyéből kérjük tehát a szív, a családok, a közösségek és a népek békéjét. Minden bűnünk ellenére add meg nekünk a kiengesztelődés kegyelmét.

Jézus, a Béke Fejedelme által, a Szentlélek-ben imádkozva kérjük ezt Tőled.

Amen

BESZÁMOLÓ A HÁZASSÁG HETÉRŐL

Hivatalosan idén lettünk első alkalommal a szervező csapat, avagy a HH Team tagjai, korábban csak külsőként segítettünk be az esemény lebonyolításában. Ugyanakkor nem csak emiatt vált számunkra felejtethetlenné az idei házasság hete.

Ahogy már évek óta megszokhattuk, ez alkalommal is volt egy kijelölt erdei útvonal

a Kapu-hegynél. Ez azt a cél szolgálja, hogy a házaspárok kettesben végigsétálva rajta, kissé elcsendesedve, őszintén tudjanak beszélgetni a kapcsolatukról, melyhez a rendezvény aktuális fő témájához kapcsolódó, előre megírt kérdéssor nyújt támpontot. Mi a Házasság hetének első hétvégéjén vágtunk neki, de valahogy nagyon dőcögösen

Házasság hete

tartani magunkat az előre megbeszélt tervekhez. Így érkezünk el szerda estéhez, amelyen Mihalec Gábor pártérapeuta kiváló előadását hallhattuk, „Viharálló szerelem” címmel. Ennek során felfigyeltünk egy gondolatra, miszerint egy jó kapcsolat alappillére, ha egy párnak van napirendje. Legyenek előre

otthoni teendőiknek. A nap végén megpihenve aztán jött az ötlet, hogy tervezzük meg előre a következő hetünket, elsősorban a bevásárlás és az étkezés tekintetében. Már pusztán ettől egyre jobban kezdtük érezni magunkat.

Aztán teltek a napok, jött a hét első közös programja, egy esti szentségimádás, mi pedig eközben igyekeztünk

el tervezve a napjaink, és ne engedjük a dolgokat kifolyni a kezeink közül. Fantasztikus érzés volt hallani, ahogy megerősítést kaptunk mindabban, amit mi eddig csak intuitív jelleggel kezdtünk el otthon gyakorolni, ráadásul éppen ezen a héten.

Végezetül az ezt követő szombaton ismét nekivágtunk a kijelölt túraútvonalnak, és nyugodt szívvel mondhatjuk, hogy ezúttal egy nagyon jó, őszinte és egyben felszabadult beszélgetés kerekedett abból, ahogy az egyes kérdésekre próbáltuk közösen megfogalmazni a válaszainkat. Saj-

ját bőrünkön is tapasztalhattuk, hogy egy ilyen aprónak tűnő dolog is milyen minőségi változást képes előidézni a kettőnk életében. Nekünk eddig az idei Házasság hete volt az, amely során a legtöbbet tanultunk, és nem csupán elméletben. Utólag visszatekintve már nem bánjuk az első próbálkozásunk kudarcát, mivel ez hozzásegített ahhoz, hogy ez a hét végül egy pozitív emlékké, a kapcsolatunk pedig tudatosabbá váljon.

Láng András

haladtunk előre, ugyanis sok volt bennünk a feszültség. Ennek legfőbb oka az volt, hogy manapság annyira nem volt napirendünk és tervünk az egyes napokra nézve, hogy nem tudtunk szabadulni a felhalmozódott teendőink gondolatától. Végül nagyjából az út negyedénél vissza is fordultunk.

Hazafelé menet úgy éreztük, kudarcot vallottunk, de végül nem hagytuk, hogy úrrá legyen rajtunk a bánat, és az ajtón belépve rögtön neki is kezdtünk a legsürgetőbb

Karitás napok, egy résztvevő tollából

Idén januárban két fontos esemény történt a nagymarosi Szent Rókus karitás csoportban. Január 30-án a vasárnapi szentmisén tették le, újították meg fogadalmukat a karitás tagok. Ehhez kapcsolódva január 21-én tartotta éves képzési napját a zebegényi és nagymarosi karitás. A képzési nap délután három órakor a templomban egy ima félórával kezdődött. Jó volt érezni az összetartozást, és nem csak az ember–ember kapcsolatot. Inkább az Isten–ember kapcsolat volt érezhető a templomban és az ott levők egysége Istenben. Az Oltáriszentség előtt a közös ima és ének volt megerősítés a kezdethez.

Az ima-félórát Kovács Gábor váci egyházmegyei karitás vezető előadása követte. Gábor a karitás történelmi múltjáról, elhelyezkedéséről az egyházban, valamint jelenéről beszélt. Az egyház hármasküldetése: az evangélium hirdetése, a szentségek kiszolgáltatása és a szeretetszolgálat (kerugma, liturgia, diakónia). A karitatív tevékenységek mindig is alaptevékenységként voltak és vannak jelen az egyházban. Természetesen alkalmazkodni kell a jelen problémákhoz, és már az alkalmazkodás is nehéz feladat. Krízisek voltak és vannak, amiket kezelni kell, és a megoldások egyáltalán nem egyértelműek. Gábor is kiemelte, hogy a jelen korban folyamatos krízisben vagyunk, és nehéz feladata van minden segítőknek. A megoldásokra,

abban, hogy a közvetlen személyes kapcsolatok tudják a legjobban építeni a szeretetet. A gyakorlati, tevékeny tanúságtétel a legjobb evangelizáció. A tettek többet mondanak el rólunk és hitünkéről. Sajnos a COVID erősen korlátozza a kapcsolatokat és online nehéz személyes kapcsolatot kialakítani. Ezt mindenki tapasztalja, az egyház is. Egy másik fontos gondolat, hogy a segítségnyújtással nekünk is be kell lépni a problémás környezetbe. Nem tudunk kimenteni senkit az égő házából, hogy ne mennénk be érte. Mikor bemegyünk, mi is megérintünk. Nem tudunk kihozni senkit a sivatagból, vagy szomjat oltani, csak ha mi is bemegyünk a sivatagba, és megtapasztaljuk az ottani körülményeket. Mikor a Szent

Rókus akciócsoport fát vág és ott van a helyszínen, közvetlenül megtapasztalja az ottani valóságot, a körülményeket. (És utána a kerges tenyér és a fájó derék is valóságos.)

Kis szünet és beszélgetés után csoportos beszélgetésben problémamegosztások és feladat kezeléseket, illetve kérdések és válaszok kerültek elő mind zebegényi és nagymarosi oldalról. Jó volt hallani a megosztásokat, és hogy miként tudjuk segíteni egymást.

Köszönet Kovács Gábornak, Dr. Csáki Tibor atyának és Dr. Rendessy Annamáriának a tartalmas délutánért!

Nagyon jó volt látni, hogy mennyien összegyűltek, az örök fiatalság tagjai és az új érdeklődők. Szeretném kiemelni Babics Lívi nénit, örökös kitüntetett karitás tagunkat, akinek

külön írását olvashatjuk az újságban. Mit lehet tanulni tőle? Nagyon sok mindent! Mindenkit megerősít kitartása, következetessége, tettekéssége és lelkesedése!

Nagy öröm, hogy vannak új érdeklődők, akik csatlakoznak és érzik a hívást. Ezúton is szeretettel hívunk minden érdeklődőt és köszöntünk minden csatlakozót, aki erősíti

a feladatok elvégzésére nincsenek egyértelmű receptek. Ami fontos: Bízni Istenben, imádkozni és közösen gondolkodni, egymást segítve, mert így tudunk tenni, cselekedni a szeretetben. A megoldások az összefogásból születnek, és így kapnak segítséget a rászorulóknak.

A következő részben Tibor atya szavai erősítettek meg

a nagymarosi karitást! Remélem, mindenki megtalálja a számára megfelelő feladatot és az érzést, ami a munka elvégzésével jár!

Következzen néhány konkrétum a karitásztevékenységéből, hogyan is teltek a karitás napok 2021 II. félévében.

- Folyamatosan ruhagyűjtés a karitás kuckóban minden szombaton délelőtt 9 – 11 óra között. (A használható tiszta ruhák, cipők, eszközök átvétele ellenőrzéssel.)
- Alsó tagozatos diákok támogatása, korrepetálása (Sajnos csak korlátozott lehetőségekkel, hetente folyamatosan.)
- Szeretettvendégség és vacsora a segítetteknek az eucharisztikus kongresszusra készülődés jegyében.
- Tűzifa program keretében szeptemberben és októberben hús házhoz lett kiszállítva tűzifa. (Öt helyen a Szent Rókus akciócsoport segített fűrészelni, hasogatni, vagy behordani.)
- Teremtés hete – szeptemberben.
- Idősek hete – októberben.
- Zarándoklat Máriaremetére, és a Világ Királynője Engesztelő Kápolna helyszínére – Normafára – október 20.
- Élelmiszer és adomány gyűjtés – november.

- Egyházmegyei Karitászt - Erzsébet kenyér kiosztása kapcsolattartókon keresztül - november.
- Kárpátaljára gyűjtés – december.
- Adományok és ajándékok kihordása a rászorulóknak – december.
- Karácsonyi ebéd kiosztása - december 25.
- Két kisdíák támogatásához gyűjtés – Krumplilakoma – január.

A legfontosabb a sok dolog között a köszönet. Nagy hálával köszönjük meg a rászorulóknak nevében is minden segítő támogatását.

Legyen az ima, egy kis figyelmesség, egy jó szó vagy mosoly, amit ad valaki vagy varázsol más arcára. Legyen az átutalás a karitás számlára vagy ismeretlen adományozó egy kedves szóval a perselybe vagy titkon átadott pár forint. Köszönet a fizikai munkáért az időért és a szeretetért!

Tisztelettel, szeretettel Péntek Attila

További információk: <https://nagymarosiplebania.hu/karitasz/>

Anyagi támogatást a 66000114-13403276 számlára köszönettel fogadjuk.

ALINA ÉS JOHN PAUL AZ ISKOLÁNK TÁVOL-KELETI GYERMEKEI!

A „100 forintos akció” végeredménye Nagymaroson: 190.515 forint. Megtartottuk tehát őket az iskolapadban.

Gyűjtöttek rá az iskolások is, egy elsős a maga – nem épp kicsiny – édességpénzével, egy nagyobbacska a zsebpénzével, más megvárta anyukája fizetését...

Ezért adakoztak a templomban – méghozzá bőkezűen – a legidősebb hívő sürgetésével, a kitett „üvegmalac” feletti éberséggel és folyamatos hízlalásával. Köszönő szavak a plébános atyától, és köszönetként a vasárnapi oltárterítő, a pakisztáni rózsákkal.

Mivel a tavasszal kezdődő iskolaév évi díja 75 000 forint Pakisztánban, az adakozásból már egy harmadik diák szinte teljes évi ellátására is futja!

Így van ez, ha a plébánia és az iskola összefog! Deo gratias!

Hortoványi Emőke, mint kapcsolattartó

Megalakult a Nagymarosi Teremtésvédelmi Kör

Többünkben régóta érlelődő vágy öltött testet, amikor tavaly december közepén nem túl nagy létszámban, de annál lelkesebben, tenniakarással, csillogó szemmel összegyűltünk a Közösségi Házban. Bennem mindenképp nagy izgatottság és várakozás bujkált, hiszen a jó ideje fejemben motoszkáló, sürgető gondolat jelentős mérföldkőhöz érkezett: megaláthattuk a nagymarosi egyházközösség teremtésvédelmi körét.

De mégis mi ez a teremtésvédelem, ami miatt egy újabb kisközösség jön létre egyházközösségünkben – amely talán nem is teljesen érthető a sok egyéb, az Atya kegyelméből oly gazdag közösségi program és csoport között?

A teremtésvédelem kérdését Ferenc pápa állította a keresztény hívő ember figyelmének középpontjába Laudato si kezdetű enciklikájával, amely 2015 májusában látott napvilágot. Ebben megfogalmazza és aláhúzza az ember felelősségét a teremtett világ iránt, amely – egyházi kontextusban talán szokatlan módon – egyformán hangsúlyozza az ökológiai és társadalmi felelősségünket, olyannyira, hogy a két megközelítést egymás mellett, egy rendszerben, egymásra dinamikusan ható egészként kezeli. „...egy igazi ökológiai megközelítés mindig szociális megközelítéssé is válik.” – írja Ferenc pápa. S talán e gondolat nem csak nekem, földtudományokkal foglalkozó kutatónak világítja meg a Földre gyakorolt emberi hatások és az azokat leginkább elszenvető rászorulóknak kapcsolatát, hanem mindazoknak is, akik észreveszik, hogy mindig a nélkülözők, tartalékokkal nem rendelkező felebarátaink szenvedik meg leginkább az elemi csapások, katasztrófák következményeit.

A kérdésre ugyanakkor a korunkban felgyorsuló éghajlatváltozás irányítja rá igazán a figyelmet, mert az emberiség olyan új léptékben hat környezetére, amely korábban egyszerűen elképzelhetetlen volt. Minderre már II. János Pál pápa is utalt korábban: „A keresztényeknek különösen is tudatosítaniuk kell magukban, hogy a teremtett világon belüli megbízatásuk, a természettel és a Teremtővel szembeni kötelezségeik hitük részét képezik.” Földünk történetének fejezeteit lapozva jól látszik, hogy az éghajlat mindig változott, jóval hidegebb, de jóval melegebb periódusok emlékét is hátrahagyva, ám a jelenleg is zajló folyamat sebessége veti fel a súlyos kérdést: mi-

ként tudunk alkalmazkodni a szemünk előtt bekövetkező változásokhoz?

Teremtésvédelmi körünk tehát nem többlet, de nem is kevesebbet tűz a zászlajára, mint hogy Jézusban gyökerezve megértsük, megéljük és tettekre váltsuk itt, Nagymaroson a szentatyák által is megfogalmazott keresztényi

felelősségünket, ajándékba kapott Földünk és lakói iránt.

A közelgő húsvéti készület alkalmával máris találkozhattok első kezdeményezéseinkkel, a bőjt időre szánt ételektől a teremtésvédelmi keresztúton át a közösségi kenyérsütésig.

E felelősség közös megélésére hívnak Mindnyájatokat

a Nagymarosi Teremtésvédelmi Kör tagjai: Láng-Zachár Flóra, Siklósi-Burgermeister Judit, Csáki Tibor atya, Drobilich János, Halupka Gábor, Láng András.

Halupka Gábor

Tanka János
TAVASZODIK

*Köszönöm neked ezt a percet,
én Istenem, hogy víg vagyok,
hogy hó olvad a lágy barázdán,
a mogyoró is bomlik sárgán,
s az égből azúr-illatok
felhője csap szívem tavába
s vitorláit ezernyi cél
hajrázó hittel újra bontja;
mint türelmetlen feslő bodza
melegszen napod fényinél,
és azt hiszem, magamba mentem
szent önzéssel mind a napod:
mert valami pótolhatatlant,
valami nagyot, halhatatlant
kell tenni most míg fény ragyog;
mintha egy boldog titkot várnék –
lám olyan régen állok itt:
nem is tudom már mit akartam,
csak simogatom szent zavarban
az árva bodza ágait...*

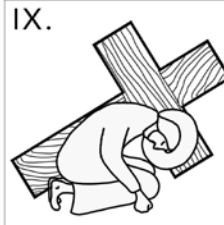
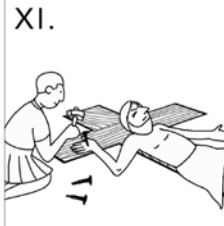
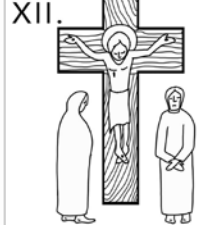

Bűnbánati keresztút

Jézussal járd végig ezt a keresztutat,
s közben vizsgáld meg a saját lelkiismeretedet is!
Tedd le Jézus elé a gyengeségeidet, amik eltávolítanak Tőle
(akár gyónásban is, ha voltál már elsőáldozó)!
Végül pedig kérd Jézust, hogy ezáltal segítsen jobbra lenni!

I. 	I. állomás: Jézust halálra ítélik. Sokszor én is ítélek, rosszat, csúnyát mondok másokra. Kérlek, Jézus add, hogy meglássam mindenben a jót!
II. 	II. állomás: Jézus vállára veszi a keresztet. Sokszor nem akarok erőfeszítéseket tenni, nem akarok kudarcot az életembe. Kérlek, Jézus add, hogy ne ijedjek meg a nehézségektől!
III. 	III. állomás: Jézus először esik el a kereszttel. Sokszor elkésérít, ha valami nem sikerül. Kérlek, Jézus, add, hogy ne adjam fel a dolgaimat, próbáljam meg újra!
IV. 	IV. állomás: Jézus találkozik Szent Anyjával. Sokszor nem imádkozom, nem megyek templomba, nem keresem Jézust. Kérlek, Jézus, mint Mária, én is mindig Veled legyek!
V. 	V. állomás: Cirenei Simon segíti vinni Jézusnak a keresztet. Sokszor mindent egyedül akarok csinálni, és sokszor nem segítek másoknak. Kérlek, Jézus, add, hogy hálás legyek, ha segítenek, és tudjak én is szeretetből segíteni!
VI. 	VI. állomás: Veronika kendőt nyújt Jézusnak. Sokszor nem törődök más bajával. Kérlek, Jézus add, hogy megértő és vigasztaló tudjak lenni.
VII. 	VII. állomás: Jézus másodszor esik el a kereszttel. Sokszor újra és újra megbántom a körülöttem élőket. Kérlek, Jézus add, hogy mindig bocsánatot tudjak kérni.

VIII. 	VIII. állomás: Jézus síró asszonyokkal találkozik. Sokszor én is panaszkodom, nyafogok. Kérlek, Jézus add, hogy mindig meglássam a jó dolgokat is körülöttem.
IX. 	IX. állomás: Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt. Sokszor a rossz szokásomnak nem tudok ellenállni. Kérlek, Jézus add, hogy kitartóan törekedjek a jóra!
X. 	X. állomás: Jézust megfosztják ruháitól. Sokszor kibeszélem más rossz dolgait. Kérlek, Jézus add, hogy vigyázzak más jó hírére!
XI. 	XI. állomás: Jézust keresztre szegezik. Sokszor fájdalmat okozok másoknak. Kérlek, Jézus add, hogy dühömön uralkodni tudjak!
XII. 	XII. állomás: Jézus meghal a kereszten. Sokszor egyedül érzem magam és azt gondolom, hogy nem szeretnek. Kérlek, Jézus add, hogy a keresztedre nézve mindig tudjam, hogy szeretsz és az életedet adtad értem!
XIII. 	XIII. állomás: Jézust leveszik a keresztről. Sokszor rossz cél felé haladok, Jézus tanítása és a szeretet helyett mást tartok fontosnak. Kérlek, Jézus add, hogy mindig Terád nézzek és Te legyél az életem középpontjában!
XIV. 	XIV. állomás: Jézust sírba helyezik. Sokszor sötétség vesz körül és elveszettnek hiszem azt, amiben reménykedtem. Kérlek, Jézus add, hogy mindig tudjak benned hinni és abban, hogy vársz rám az életem végén!

A szobádban, vagy a kertetekben meg is építheted a keresztutat, LEGO-ból, fakockákból, kövekből, fadarabokból és más anyagokból!
Végül színezd ki a fekete-fehér rajzokat, vágd ki, ragaszd hurkapálcára, vagy spatulára és tűzd oda a keresztutad mellé!

KÖNNYŰ SZERETNEM...

Ilodigwe Emmanuel gondolatai alapján

...a barátomat, akivel épp nagyon jóban vagyok; édesanyámat, aki most sütötte meg a születésnap tortáját; a tanáromat, aki ötöst adott a dolgozatomra; az ételfutárt, aki a vártnál hamarabb hozza a rendelésemet, a buszsofőrt, aki megvár, látva sietségemet.

...az idegesítő osztálytársamat, a dicsekvő barátomat? ...a szóltan srácot a hittanon, a rólam pletykálkodó szomszéd lányt? ...a dugóban rámdudáló autóst, az apo-

latlan otthontalant a villamoson, a politikust, aki nem az értékeim szerint beszél? ...azt, aki ellent mond nekem, aki nem hallgat meg?

„Úgy bánjatok az emberekkel, ahogy szeretnétek, hogy veletek is bánjanak.

Mert ha csak azokat szeretitek, akik titeket is szeretnek, milyen jutalmat várhattok érte Istentől? Hisz a bűnösök is szeretik azokat, akik őket szeretik. Ha csak azokkal tesztek jót, akik veletek is jót tesznek, milyen jutalmat érdemeltek? Hisz ezt a bűnösök is megteszik. Ha csak a visszafizetés reményében adtok kölcsönt, milyen hálára számíthattok? A bűnösök is kölcsönöznek a bűnösöknek, hogy ugyanannyit kapjanak vissza.” (Lk 6,31-34)

Szinte minden közösségben, osztályban, csoportban találkozhatunk olyannal, akivel nehezebben találjuk meg a közös hangot, akihez nehezebb odalépni. Talán sokakat előítéletesen „másik ligába” sorolunk, és meg sem adjuk a lehetőséget, hogy megismerjük. Ilyen helyzetben legtöbbször a gőgöt, mint megnyilatkozó önteltséget veszem észre magamon, amelyet leküzdv egy új paradigmán keresztül láthatom a másikat, és észrevehetem az értékeit. Merünk-e nyitottak lenni azok felé is, akik elsőre nem szimpatikusok? Odalépnek-e a visszahúzódóbb társamhoz? Merjünk nyitott szemmel járni, különösen a közvetlen körülöttünk élők között: néha egy egyszerű „hogyan vagy” kérdéssel tehetjük a legtöbbet a másikért.

ÉRETTSÉGIZÓKNEK

Idén is lesz HEGY keresztény gólyatábor! Minden részletet megtaláltok a honlapjukon, hamarosan indul a jelentkezés. Szeretettel ajánlom: jó móka lesz!

Idén végzel és kollégiumi életen gondolkozol? Esetleg szívesen költöznél keresztény kollégiumba, ami nem csupán lakhatási lehetőség, hanem egy igazi otthon egy valódi közösséggel? Érdemes időben elkezdni a kutakodást, javasolom, hogy már most keresd fel a számodra szimpatikus lehetőségeket. Az egylek.com oldalán sok lehetőséget találsz, de engem is keress bátran, szívesen segítek eligazodni a kollégiumok között!

Drobilich Domonkos

Gyógyító egyházi év

A közelmúlt időben elég hirtelen elég sok egészségügyi problémám támadt. A kikezdetlennek tűnő szervezatem megroppant, bizony a hitem is megingott, elkeseredett lettem, már-már kétségbeestem.

Sok kapkodás után csendben imába merültem. A heti 1-2 órás néma szentségimádás, nem egy pillanat alatt, lassan, szinte láthatatlanul, hallhatatlanul megváltoztatott.

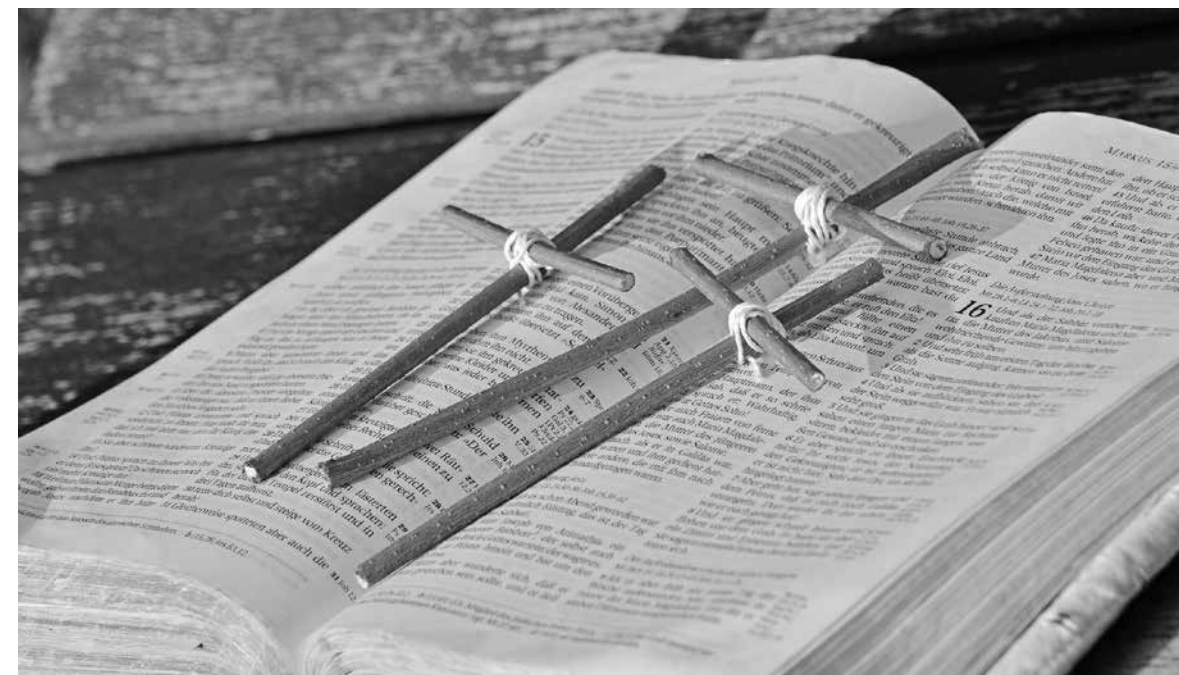
Jézus szólt. Észrevétlenül, a Szentlelkén keresztül. Most csak egy mozzanatot említenék. „Véletlenül” kezembe került pár könyv, némelyiket már évekket ezelőtt olvastam, ezért csak kettőt említenék: Egy kortárs német bencés szerzetes, Anselm Grün *Gyógyító egyházi év – Az egyházi év, mint pszichodráma* és a harminc éve halott magyar püspök, Belon Gellért: *Élet a halálból* c. művét. Benyomásaimról szólnék. Benyomásokról, mert nem fogalmilag pontosan megfogalmazható tételes tanulság, hanem csendes, néma „sejtés”, ami célá, erővé, reménnyé és örömmé, egyszóval Életté izmosodott bennem.

A világot Isten teremtette. Őt nem látom, de hiszem. Hiszem, hogy jó, szent, hatalmas, hogy szeret, s engem is hív, hogy szeressem. Ezt nem az emberi eszemmel tudom, hanem kegyelemből hiszem, törekszem élni. De a hétköznapi tapasztalatok bizony megingatják a harmóniát. S akkor az Úr Szentlelkével sugall, megállít, megerősít. A rosszra, a szenvedésre, az értelmetlenségre, erőszakra, a minden torzulásra az egyetlen igazi válasz: a megfeszített Jézus. Az említett két könyv is egy ilyen „válasz” volt. Az egyházi év is. Valamire türelmetlenül várunk, ködös hajnalokon, és megszületik a Kisded. Nem a hatalmas Isten, hanem egy kisded, aztán a bölcs, de nem mindig értett felnőtt: boldogok a szegények, a könnyező, az éhezők, az értem üldözöttek!? Szeressétek ellenségeiteket! – de! bízzatok, én legyőztem a világot! Kövessétek az én életemet! Jó. De akkor elítélik, keresztre feszítik, meghal. Ti is haljatok meg! És ekkor jön a hihetetlen fordulat: Isten ereje a gyengeség, értelme az értelmetlenség?! – a szeretet, a szenvedés, a kereszthalál. De harmadnapon feltámad!!!

És erre az útra hív minket is. Kövessük Őt, éljünk együtt Vele, szeretve tegyük meg az Atya akaratát!

Az életünk végén ott a testi halál. A Jézussal való találkozás az egyéni ítélet. Abból majd az Ő második eljövetelekor támadunk fel.

De már itt a földön is meghalhatunk a bűnnek, elveszíthetjük vágyainkat, sikereinket... De Jézussal ezekből

a „halálból” is feltámadhatunk már most. Ezt is megélhetjük. És Ő velünk van mindig, megígérte. Hagyta nekünk az Eucharisziát, az Egyházat. És a sok kis halálra ott van az Ő szava: „Ha a földbe hullott gabonaszem meg nem hal, egymaga marad, de ha meghal, sok termést hoz.” (Jn 12, 24- ...)

Isten szava a Bibliával kimondott Ige, Jézus, és misztikus teste az Egyház. És Jézusban a szenvedés, a halál együtt van a feltámadással. A szentmisében: „Halálodát hirdetjük Uram, és ...feltámadásodat, míg nem jössz!” És ha ezt meg tudjuk élni, akkor eltölt az öröm. Nem egy konkrét esemény formájában, hanem mint végleges állapot. Ez az egyesülés Jézussal.

Ez nem egy látványos eset, egyszeri történés, hanem titokban, csöndben, a szeretetben megélt állapot. És ezt már nem veheti el tőlünk semmi.

Nekem most a könyveken keresztül ezt sugallta az Úr. Kívánom, hogy ti is elinduljatok Őfelé. Éljetek, legyetek boldogok, örüljétek!

Deo gratias!

Hortoványi Jenő

BÖJT

A tavasz a frissesség, a könnyű ételek, a tisztulás, a böjt ideje. A zöldségek, gyümölcsök előtérbe kerülnek, és ha okosan tervezzük az étkezéseinket, a lelki feltöltődésre szánt időnk is bővülhet.

– készítsünk egyszerre nagyobb mennyiséget, amit hűtőben vagy fagyasztóban is tarthatunk felhasználásig
– a fűszernövények aprítása, a reszelés, kevergetés közben adjunk hálát a természet ajándékaiért, a hétköznapi szépségeiért, családunk jólétéért...
– imádkozzunk az étel készítése közben a napi teendők sorolása helyett

Áldásos legyen minden tevékenységünk!

FÜSZERES VAJ

A fűszeres vajhoz az alap 20 dkg puha vaj, amit alaposan kikeverünk a fűszerekkel, majd hűtőbe rakjuk, hogy az ízek összeérjenek. Pirítóssal, főtt krumplival nagyon finom.

FÜSZERES SAJTGOLYÓ

A fűszeres sajtgolyóhoz szükséges:

- 25 dkg túró
 - 1 doboz natúr sajtkrém
 - 40 dkg reszelt sajt vegyesen, vagy ízlés szerint (trappista, cheddar, füstölt) szükség esetén tejföl vagy még több sajt
- A hozzávalókból nem túl puha golyókat formázunk, kívülről is beleforgatjuk a hozzávalókba, így mutatósabb lesz. Magában vagy friss zöldségekkel fogyasszuk. Jó étvágyat!
Az ízlés szerint válogatható hozzávalók:

- 3 gerezd fokhagyma
- petrezselyemzöld
- kapor
- snidling
- kakukkfű
- rozmaring
- oregánó
- bazsalikom
- chilipaprika
- római kömény
- őrölt szerecsendió
- koriander
- füstölt pirospaprika
- bármilyen reszelt sajt
- reszelt zöldségek
- citrom, lime
- 4 ek. olívaolaj
- aprított, pirított mogyoró, mandula, mák, dió, napraforgó mag
- gránátalmamag, aprított aszalt gyümölcsök
- só, bors

Dán Ildikó

Túrmezei Erzsébet Tavasza

Istenem, megint tavasz van.
Dicsérlek az új tavaszban,
s róla mondok éneket.
Szeretném rügyét, reményét,
minden illatát és fényét
megköszönni Teneked.
Minden lelkes cinkehangot,
minden hóvirágharangot,
hazatérő madarat,
simogató sugarat.

Áldalak a tarka rétért
és a sarjadó vetésért.
Áldalak, hogy a magot
alig hogy mi elvetettük,
reménységgel eltemettük,
hús esővel áztatod.
Dolgos méhet, könnyű szellőt,
édes illatot lehellőt,
mindent köszönök neked.
Köszönöm az Életet.

Azt a húsvéti, hatalmas,
halálon is diadalmas
Életet, kit a tavasz
minden fénye hódolattal
szolgál, hirdet és magasztal:
a feltámadt Krisztus az!
Ne is érjen soha véget
ez a tavaszi dicséret:
hiszen azt az Életet
megköszönni nem lehet!

Egyházközségünkben történt 2021. december és 2022. február között

December 5. A 9.30-as szentmisén elsőáldozók bemutatását ünnepeltük. 29 gyermek készül ebben az évben az elsőáldozásra.

December 12. A 9.30-as szentmisén a bér mátkozóinkat mutattuk be. 14 fiatal készül bér mátkozásra.

December 12. Délután adventi lelki napunk volt a templomban Bartha Angéla szociális testvérrel. A Magnificat tanítást hallottuk, volt gyónási lehetőség, szentségimádás.

December 19. A 9.30-as szentmisében orgonamegáldás, majd a szentmise után szeretetvendégség keretében az egyházközségi munkatársak szolgálatát köszönte meg Tibor atya. Mintegy 95 munkatárs végez különféle szolgálatokat: templomtakarítók, egyházadó szedők, hitoktatók, zenei szolgálatot végzők, templomi és plébániai munkatársak, akolitusok, karitásban tevékenykedők, egyháztanács tagok, közösségvezetők, ministránsvezetők, Tanúság újság szerkesztők, facebook szerkesztők, honlapszerkesztők, fotós, templombemutatók.

December 24. Délután 4 órától pásztorjáték volt templomunkban.

December 29. Este előszilvesztert szerveztünk a hittanosoknak, kisifis és ifis fiataloknak a közösségi házban.

Vidám hangulatban játékokkal, vetélkedővel, tánccal búcsúztattuk 2021-et, és a templomban hálát adtunk az elmúlt év minden áldásáért. Mintegy 60 fiatal vett részt az előszilveszteren.

Január 16. Vasárnap 9.30-kor a málenkij robotra elhurcoltakért emlékmisést mutattunk be.

Február 9. Szerdán este 6 órától a Házasság hete rendezvény keretében Dr. Mihalec Gábor: *Viharálló szerelem* előadásán vehettünk részt a templomban.

Február 12. Szombaton, a rorátén részt vett gyermekekkel, fiatalokkal kirándultunk és szánkóztunk a Kékestőn.

Február 12. Szombaton a 18.00 órás szentmisében adtak hálát a házaspárok házasságukért.

Február 16. Szerdán 18.00 órakor tartott Pécsi Rita előadást a közösségi házban. Az előadás témája: KI-találjuk vagy MEG-találjuk magunkat.

Február 19. Kisgyermekes, ovis, alsós farsang volt a közösségi házban.

Február 25. A kisifisek farsangja. Vidám hangulatban, örömben, sok játékkal, tánccal, vetélkedővel telt az együttlét.

Február 20. Minden hónap harmadik vasárnapján a 9.30-as szentmise után szeretetvendégséget tartunk. Így is próbáljuk építeni a plébániai közösséget. Így volt ez februárban is, ekkor köszöntöttük a névnaposokat.

EGYHÁZKÖZSÉGÜNK PROGRAMJAI

Nagybőjtben csütörtökönként a szentmise után lelki-
gyakorlat – Tanuljunk imádkozni

Nagybőjtben péntekenként a szentmise után keresztút
Április 9. szombat 10 órától gyóntatás a templomban

Április 10. Virágvasárnap 9 órától szentmise – barka-
szentelés, passió

Április 15. nagypéntek délelőtt 9 órától gyerekeknek,
fiataloknak keresztút

15 órától keresztút a kálvárián

Április 17. húsvétvasárnap hajnalban Öröm útja,
a 9.30-as szentmise után szeretetvendégség

Április 27. szerda Pécsi Rita előadása 18 órától a közös-
ségi házban

Április 30. szombat családos kirándulás
(részletek később)

Május 15. vasárnap elsőáldozás

Május 21. szombat ifjúsági találkozó

Május 28. szombat hittanos kirándulás

Június 4. pünkösdi vigiliája Lélekvarás, szentmise, szere-
tetvendégség Zebegény-Újvölgy

Június 5. pünkösdvasárnap

Június 6. pünkösdhétfő program még szervezés alatt

Június 20–24. napközis hittantábor

Június 27–július 1. ottalvós hittantábor Dömösön

Július 3–8. Észak-Dunás hittantábor Nagymaroson

Augusztus 3–7. Családtábor Balatonrendesen

TANÚSÁG

A nagymarosi Szent Márton Plébánia lapja

KIADJA: Szent Márton Katolikus Plébánia

Nagymaros, Szent Imre tér 2.

MEGJELENIK: negyedévente

FELELŐS KIADÓ: Dr. Csáki Tibor plébános

SZERKESZTŐK: Dán Ildikó, Zoller Andrea

ROVATVEZETŐK: Hadiné Turcsik Kinga, Trieb Mariann,

Drobílich Domonkos, Hortoványi Jenő

KORREKTÚRA: Kosztráné Zoller Judit, Telegdi Ármin

ELÉRHETŐSÉG: tanusag.szerkesztoseg@gmail.com

GRAFIKA, TÖRDELÉS: Scheffer Miklós

NYOMDA: Multiszolg Bt., Vác

PÉLDÁNYSZÁM: 300

NYOMDAKÖLTSÉG: A folyóirat nyomdai költsége 200 Ft+Áfa/db. Ön ingyenesen juthat hozzá. Amennyiben támogatni kívánja a folyóirat megjelenését, azt a plébánia bankszámlaszámára (RÓMAI KATOLIKUS PLÉBÁNIA, 11742094-20157874) történő átutalással megteheti, jelezve a megjegyzés rovatban, hogy TANÚSÁG, vagy hozzájárulását bedobhatja a templomban elhelyezett perselybe.

A süllyedő sziget

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések éltek: a Vidámság, a Bánat, a Tudás, a Büszkeség és még sok más, így a Szeretet is. Egy napon tudomásukra jutott, hogy a sziget süllyed, ezért valamennyien előkészítették a hajóikat, hogy elhagyják a szigetet. Egyedül a Szeretet akart az utolsó pillanatig maradni, hogy segíthessen a menekülőknél. Mikor már mindenki hajóra szállt, a Szeretet segítséget kért a többiektől.

A Gazdagság egy luxushajón úszott el a Szeretet mellett, megkérdezte tőle:

– Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?

– Nem, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt nincs már hely a számodra!

Így hát megkérdezte a Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

– Büszkeség, kérlek, el tudnál engem is vinni?

– Nem Szeretet, nem tudlak elvinni –, válaszolt a Büszkeség, mert itt minden tökéletes, és Te esetleg árthatnál a hajómnak!

Így hát, a Szeretet megkérte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

– Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!

– Óh Szeretet, mondta a Bánat –, én ugyan nagyon szomorú vagyok, de egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elhúzott a Szeretet mellett, de olyan elégedett és boldog volt, hogy meg se hallotta a Szeretet kérését.

Hirtelen megszólalt egy hang:– Gyere Szeretet, én elviszlek téged! Aki megszólalt, már nagyon öreg volt.

A Szeretet olyan hálás volt és olyan boldog, hogy elfelejtette megkérdezni az öreg nevét. Amikor partot értek, az öreg elment. A Szeretet úgy érezte, sokkal tartozik neki, ezért megkérdezte a Tudást:

– Tudás, meg tudod mondani, ki segített nekem?

– Az Idő – mondta a Tudás.

– Az Idő? – kérdezte a Szeretet. Miért segített rajtam az Idő?

A Tudás válaszolt: – Mert csak az Idő érti meg, hogy milyen fontos az életben a SZERETET.

DR. PAPP LAJOS

Az én Miatyáinkom

Mikor a szíved már csordultig tele,
Mikor nem csönget rád, soha senki se,
Mikor sötét felhő borul életedre,
Mikor kiket szeretsz, nem jutsz az eszükbe.
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, reményteljesen,
S fohászkodj:
MIATYÁNK, KI VAGY A MENNYEKBEN!

Mikor a magányod ijesztőn rád szakad,
Mikor kérdésedre választ a csend nem ad,
Mikor körülvesz a durva szók özöne,
Átkozódik a „rossz”, – erre van Istene!
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne roppanj bele!
Nézz fel a magasba, és hittel rebegd: Uram!
SZENTELTESSÉK MEG A TE NEVED!

Mikor mindenfelől forrong a „nagyvilág”,
Mikor elnyomásban szenved az igazság,
Mikor szabadul a Pokol a Földre,
Népek homlokára Káin bélyege van sűtve,
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne törjél bele!
Nézz fel a magasba, – hol örök fény ragyog,
S kérd: Uram!
JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD

Mikor beléd sajdul a rideg valóság,
Mikor életednek nem látod a hasznát,
Mikor magad kínlódsz, láztól gyötörve,
Hisz bajban nincs barát, ki veled törődne!
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne keseredj bele!
Nézz fel a magasba, – hajtsg meg homlokod,
S mondd: Uram!
LEGYEN MEG A TE AKARATOD

Mikor a „kisember” fillérekben számol,
Mikor a drágaság az idegekben táncol,
Mikor a „gazdag” milliót költ: hogy „éljen”,
S millió szegény a „nincstől” hal éhen,
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne roskadj bele!
Nézz fel a magasba, – tedd össze két kezed,
S kérd: Uram!
ADD MEG A NAPI KENYERÜNKET!

Mikor életedbe lassan belefáradsz,
Mikor hited gyöngül, – sőt – ellene támadsz,
Mikor: hogy imádkozz, nincs kedved, sem erőd,
Minden lázad benned, hogy – tagadd meg „ŐT”,
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne egyezz bele!
Nézz fel a magasba, s hívd Istenedet!
Uram! Segíts!
S BOCSÁSD MEG VÉTKEIMET!

Mikor hittél abban, hogy téged megbecsülnek,
Munkád elismerik, lakást is szereznek,
Mikor verítékig hajszoltad magad,
Később rádöbrentél, hogy csak kihasználtak...!
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne ess kétségbe!
Nézz fel a magasba, sírd el Teremtődnek:
Uram!
MEGBOCSÁTOK AZ ELLENEM VÉTKEZŐKNEK!

Mikor a „nagyhatalmak” a BÉKÉT TÁRGYALJÁK,
MIKOR A BÉKE SEHOL! csak egymást gyilkolják,
Mikor népeket a vesztükbe hajtják,
S kérded: miért tűröd ezt ISTENEM, MI ATYÁNK?!
Ó „lélek”, ne csüggedj! Ne pusztulj bele!
Nézz fel a magasba, s könyörögve szólj!
Lelkünket kikérte a „rossz”, támad, s tombol!
URAM! MENTS MEG A KÍSÉRTÉSTŐL!
MENTS MEG A GONOSZTÓL!
AMEN!

UTÓHANG

S akkor megszólal a MESTER, keményen – szelíden,
Távozz Sátán – szűnj vihar!
BÉKE, s CSEND legyen!

Miért félték kicsinyhitűek?

BÍZZATOK ! Hisz' én megígértem Nektek!
Pokoli hatalmak rajtatok erőt nem vesznek
Hűséges kis nyájam, ÉN PÁSZTOROTOK vagyok,
S a végső időig – VELETEK MARADOK!